

אתגרת

בשבע 1022 | ז' בכסלו תשפ"ג, 01.12.22

איילה בן גביר מדברת על האקדח המפורסם, על הנישואין לאיתמר ועל האחות הצעירה שנהרגה בתאונת דרכים // עניין אישי

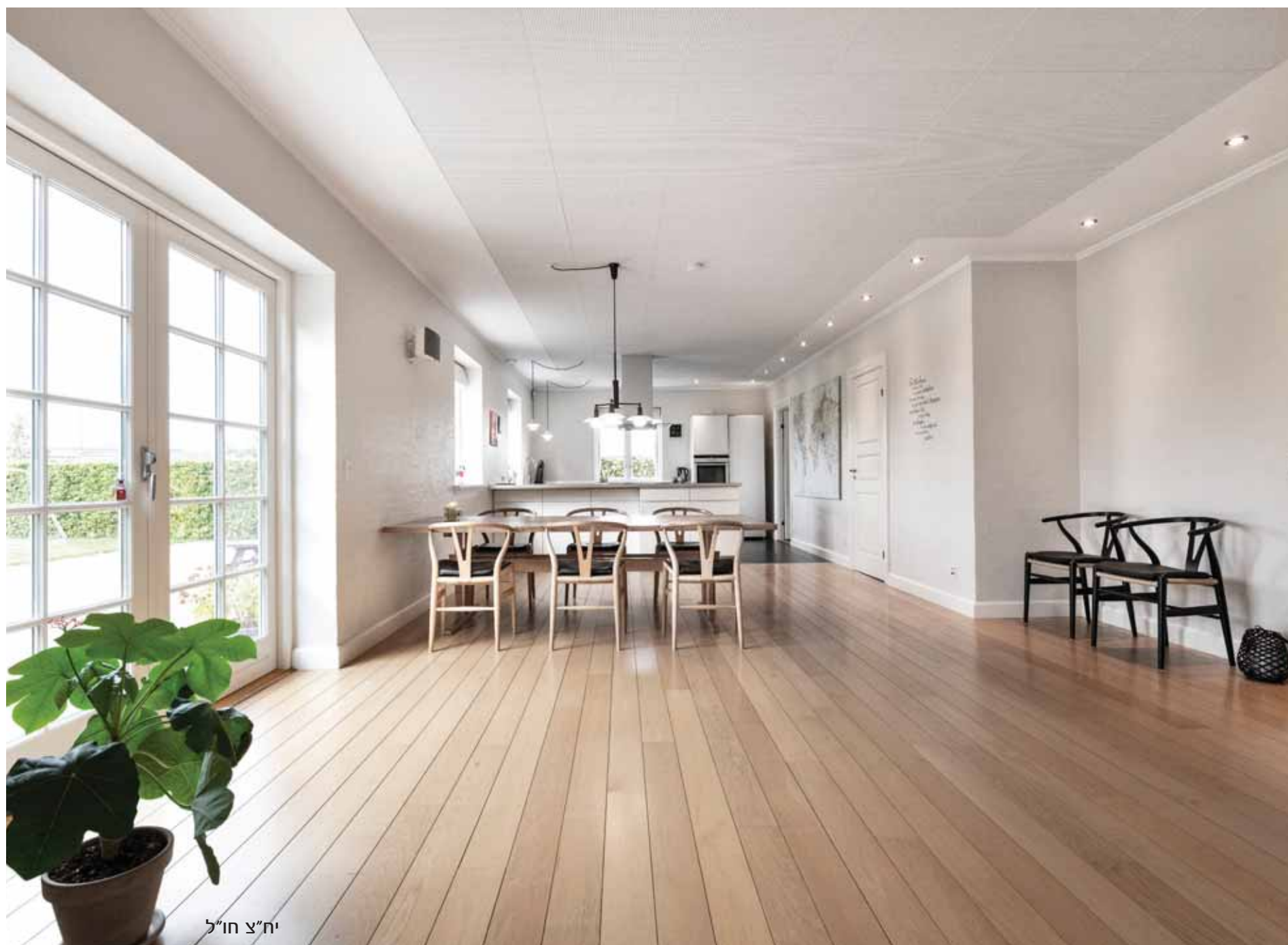
סמטה זורח את שוקושה שחזרה לשיח הוותיק נאזל לאזן פסא של עקביה לזני עזמזמז מלסז

צילום: מאיר אליפור

רואה אור

גם כשהיא בעיצומו של התקף חריף במיוחד של טרשת נפוצה, איילת השחר אסטרייכר מסרבת ליכול לפחד ומיישמת בכל יום מחדש את הדרך שבנתה בעמל של שנים, שאותה היא מנחילה לאלפי תלמידות - למצוא את הטוב בכל רגע, גם כשהוא מאתגר וכואב

// רבקי גולדפינגר

יח"צ חו"ל

best choice...

קרניזים לעיצוב ולתאורה נסתרת

מגוון קרניזים וסינרים מעוצבים מגבס בגימור ישר, עגול, קטום זוויתי או משולב, באיכות גבוהה וברמת גימור מושלמת.

לשימוש בחלוקת חלל פנימי או כפתרונות חיפוי והסתרה מעוצבים של צנרת, קורות ועמודים, תאורה, נישות, מדפים באגטים לחלונות ועוד.

knaufORBOND

www.orbond.co.il ■ 1-700-70-50-75

אירועי חנוכה באילת

הכניסה חופשית

פסטיבל הצבעים כל פעילות בצבע

4 חדרי חוויה מרכזיים

חדר מוסיקה
חוויה לכל המשפחה

חדר לבן
הדבקת מדבקות צבעוניות

חדר חנוכה צבעוני
שלל צבעים ואורות

חדר השדרה הצבעונית
משחקים בצבע

20-21.12.22 | שלישי - רביעי | רחבת בית הגשר | 11:00-15:00

פסטיבל תרפופו

מאז 1948

הכניסה חופשית

זה הולך
להיות היסטורי

עיר הסרטים | הכפר של נלסון | מכבסה | חלבן

מורפאה | שיעור היסטורי | הסנדלר

23-24.12.22 | שישי - שבת | 11:00-15:00

טיילת דן-הרודס

כרטיסים נוספים באתר תאגיד התיירות
www.traveltoeilat.co.il

משרד
התיירות

אילת
Eilat
לחיות נכון.

תאגיד
התיירות
אילת

ידידיה מאיר
yedidyameir@gmail.com

סבא שלה היה רב

אנחנו מכירים מסורתיים ליכודניקים, אבל יש גם ישעיתניקים עם חיבור חזק לשורשים הדתיים שלהם. למשל, ליהיא לפיד

אמר ה' מעתה ועד עולם'. וכשם שענו אבותינו בעומדם על הר סיני 'נעשה ונשמע', כך יש הרצון הזה עד היום. ואם כי יש תמיד יוצאים מן הכלל, שאינם שומעים לרצון הכללי אלא רק לרצון הפרטי שלהם, אבל תמיד הכלל חזק יותר מהפרט, והרצון הכללי הוא יותר חזק מהרצון הפרטי".

וכאן הוא עובר לדברי הגמרא במסכת חגיגה: חז"ל אומרים על הפסוק "במסתרים תכנה נפשי מפני גווה": "מקום יש לו לקב"ה ו'מסתרים' שמו". ושואלת הגמרא, האם יכול להיות שהקב"ה בוכה? הרי נאמר שאין עצבות לפני הקב"ה, אלא "עוז וחדווה במקומו". ועונה הגמרא: "לא קשיא: הא בבתי גנאי, הא בבתי כְּרָאִי". כלומר, יש אצל הקב"ה שתי בחינות. יש בתי גוואי, הבתים הפנימיים. שם אכן הקב"ה בוכה. וישנם הבתים החיצוניים, בתי בראי, שם אין עצב. וכך גם עם ישראל. הוא נראה מרוחק ומנותק. אבל זה רק בחיצוניות. בפנים, ב"בתי גוואי", ברצון הפנימי, הוא מחובר ביותר. ויש לו הוכחה לכך: "ואם נדחקים משוררי ישראל לתוך היכל השירה של הגויים ושרים בכתבם ובלשונם של אלה האחרונים, הנה כל מי שיש לו עין חודרת יכיר ויבין תכף את הזמר הזור שהמה מכניסים, כי אף על פי שמריעים הם קול מצהלות בשירתם ונגינתם, בכל זאת המבין ישמע גם בזה את התוגה החרישית והעצב הנסתר מכל מילה ומילה. כי לשום יהודי, אף מי שנתרחק כבר מהיהדות לגמרי, אי אפשר להסתיר את הבתי גוואי שלו".

לי עבר בראש דווקא דימוי אחר: התגובה של יהודים, אפילו הרחוקים ביותר משמירת מצוות, למראה תהלוכת הכנסת ספר תורה שחולפת במקרה ברחוב. אין שום הסבר רציונלי להתרגשות האמתית שלהם. בחזרה לרב עמיאל: "והבתי גוואי ובתי בראי של האדם הישראלי, אפשר באמת לראות לא רק בשירה ובכנייה, אלא במעשיו היומיומיים: מה שהוא עושה על פי התורה והמסורה אלה הם ממקור הבתי גוואי שלו, ומה שהוא עושה נגד התורה אלו המה ממקור הבתי בראי שלו. וזהו 'כופין אותו לדבר מצווה', שעל ידי הכפייה הוא שומע את הרצון הלאומי שבקרב, ועל ידי זה הוא מוצא גם כן את האני הפנימי החבוי וטמון שבלבבו. וראיה שדרך התורה הוא הבתי גוואי של האומה הישראלית, אפשר לראות מזה גופא, שמזמן מתן תורה עד היום הזה אנו רואים כלל גדול, שמחד גיסא הנה 'זישמן ישרון ויבעט', ומאידך גיסא הנה 'מן המצר קראתי יי'ה'. וזהו מפני שגם אם האדם יודע את כל השבועים לשון, הנה בעת שהוא צועק צוהר גדולה הנופלת עליו לפתע פתאום, הוא צועק דווקא בלשון אמו השגורה עליו מימי ילדותו. וככה הוא גם כן טבע האומה הישראלית, שאלוהיה של אומה זאת הוא הבתי גוואי של נפשה, וגם כשהיא פונה לאלוהים אחרים הנה תמיד בעת שעליה לזעוק לעזרה, הנה באופן אינסטינקטיבי היא צועקת אל ה'".

קל להיות ציני לגבי פוסט מרגש של אשתו של פוליטיקאי. בטח בתקופה הפוליטית הזאת. בטח כשזאת אשתו של יאיר לפיד. אבל נראה לי שלא הפעם. ליהיא לפיד כותבת כאן את האמת הכי אמיתית שלה. את הבתי גוואי. אותה ידיעת פייק שהיא נוצרית, הוציאה ממנה פתאום את המצע הרעיוני הכי אמיתי וכוואב. זה לא מצע פוליטי, הרי בכל מערכות הבחירות האחרונות בעלה, יאיר לפיד, ניסה ליצור גוש שיתייצב נגד כל מה שכתוב פה. אבל מתברר שאולי דווקא לה, לזהות העמוקה שלה, יש פה תפקיד היסטורי. אנחנו מכירים היטב מסורתיים ליכודניקים, אבל יש גם ישעיתניקים עם חיבור חזק לשורשים הדתיים שלהם. הנה, אשתו של ראש השבט היא כוז.

ובעצם ליהיא לפיד אומרת כאן, במילותיה שלה, את מה שאמר סבה הגדול לפני כתשעים שנה. היא כותבת שאין כזה דבר "חילונים", זה כינוי מעליב; הוא כתב: "אלא שבעוד שאצל כל האומות מקור הרצון הוא חילוני, הנה אצלנו בא זה ממקור אלוהי. מהבחינה שכתת הקב"ה עם אבותינו". היא כותבת שהיהדות היא "חלק פועל ופעיל בחיי"; הוא כתב: "נשתרשה בנשמתנו עד סוף כל הדורות תשוקה עממית כללית לתורתנו הקדושה, ומים רבים לא יוכלו לכבות את האהבה, ונהרות לא ישטפוה". לייק.

הרב עמיאל נושא דברים בתל אביב

מביאליסטוק וכעבור שנתיים, בגיל 23 בלבד, מונה לרב בעיירה שווייצאן שבליטא, שם הקים ישיבה שבה למדו כמאה תלמידים. אחרי שמונה שנים הוא עבר לכהן כרב העיר גרייבה. ומשם, אל התחנה הבאה בחייו: אנטוורפן. הוא כיהן ברבנות קהילת שומרי הדת והקים שורה של מוסדות חינוך. ואז, בשנת 1936, עלה לארץ, לאחר שנבחר לכהן כרבה של תל אביב (מעניין לציין שבבחירות ההן לרבנות התמודדו מולו הרב הרצוג והרב יוסף דב (JB) סולובייצ'יק, אבל הרב עמיאל נבחר ברוב קולות). גם בתל אביב הוא הקים ישיבה (מיתולוגית!): ישיבת 'היישוב החדש', שלימים נקראה על שמו, אחרי שנפטר בשנת תש"ה (1945). ואין נראה הרגעים האחרונים בחייו? הנה התיאור מתוך הספר 'חדיי סגולה' של הרב איסר פרנקל: "באחד הימים, והוא שוכב בבית החולים, קם בבוקר ממיתו, התלבש בלבושו, ולשאלת הרופא לאן, ענה: 'אני מרגיש היום יפה, אלך לומר שיעור בישיבה'... בי"ג בניסן, בשעות של אחר הצהריים, שכב חולה במיתו, ומשהוקל לו קמעה, ניסה לרדת את המיטה ולטייל ספר מארזנו לשם עיון, אולם הוא מעד אחורה ונפל על הכר. אותו רגע יצאה נשמתו בטהרה. תל אביב בריבבותיה ליוותה בדרכו האחרונה".

מעבר ללמדנות, לפסיקה הרבנית, להרבצת התורה ולהקמת הישיבות ומוסדות החינוך, הרב עמיאל היה נואם בחסד. השבוע, בעקבות הפוסט המדובר של נינתו, פתחתי את הספר 'הגיונות אל עמי', אוסף נפלא של דרשות ושיחות שנשא במהלך השנים. אין לי כלים להעריך את גאונותו בתורה, אבל כדי להתרשם מיפי כתיבתו, מהעושר שלה, מעולם הדימויים, מההומור, לא צריך להיות תלמיד חכם. לספר הזה, שיצא בתחילת שנות השלושים של המאה הקודמת, יש שורה של הסכמות חשובות מרבני התקופה. ושימו לב מה כותב לו הרב קוק: "מעולם היא לי משאת נפש שיקומו לנו בנים גדולים, אדירי הביטוי, טהורי הלב ואמיצי הרוח, אשר יראת ה' בטהרה אוצרים, והגיונם ישר וניבם מסודר. הם יעזרו לבני דורנו לסולל מסילות במהלכי מחשבותיהם ורגשותיהם ויסגלו את המצב לבניין עתיד העומד אחרי כותלנו בישע צור ישראל, פורו ומעודדו". מדהים. אפשר ללמוד מהשורות האלה עד כמה הרב קוק העריך את כתיבתו של הרב עמיאל, אבל לא פחות מזה - עד כמה החשיב את מלאכת הכתיבה וההסברה היהודית בדור שלנו.

בפרק "הרצון הכללי של האומה הישראלית" כותב הרב עמיאל כך: "כשם שיש רצון כללי למין האנושיות בכלל, כך יש רצון כללי מיוחד לכל אומה ואומה. אלא שבעוד שאצל כל האומות מקור הרצון הוא חילוני, הנה אצלנו בא זה ממקור אלוהי. מהבחינה שכתת הקב"ה עם אבותינו. ומוזה נשתרשה בנשמתנו עד סוף כל הדורות תשוקה עממית כללית לתורתנו הקדושה, ומים רבים לא יוכלו לכבות את האהבה ונהרות לא ישטפוה. כפי שאומר הנביא ישעיהו: 'רוחי אשר עליך ודברי אשר שמתי בפך לא ימוש מפך ומפי ורעך ומפי ורעך ורעך

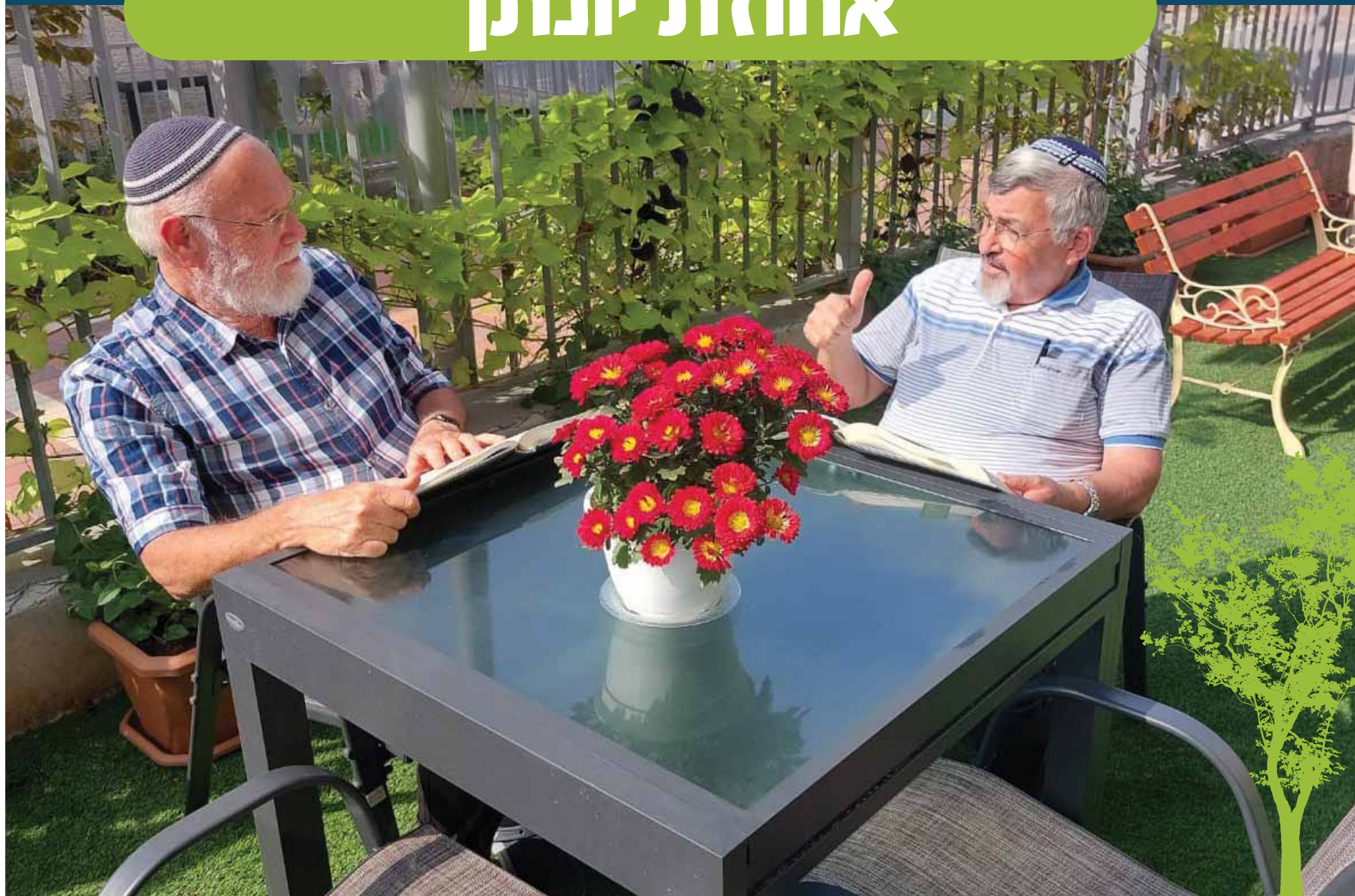
בתוך קרבות הרשת החולפים בין ימין לשמאל, הפוסט שפרסמתי ביום ראשון השבוע ליהיא לפיד, אשת ראש הממשלה, שווה התעכבות. הוא נפתח בתגובה שלה לטענות שפרסם 48 שעות לפני הבחירות איזה רב אמריקני, שלפיהן היא נוצרייה. או התנצרה. האמת, פספסתי את השמועה ההזויה בזמן אמת, אז אני לא יודע מה בדיוק נטען שם. לפיד כותבת שהגישה נגדו תביעה ושהוא התנצל. אבל לא זה הסיפור המעניין, אלא מה שידיעת הפייק הזה הוציאה ממנה: "תבעתי את האיש שהפיץ את השקר שאני לא יהודייה - כי אני הנינה של הרב משה אביגדור עמיאל ז"ל. הרב עמיאל היה הרב הראשי של תל אביב. 16 שנה היה הרב הראשי של אנטוורפן, ואז קראו לו לבוא לארץ הקודש - והוא בא. הרב שהציגונו בערה בו, בא ב'1936 כדי להיות הרב הראשי בעיר הצעירה שקמה בחולות. תבעתי אותו ואת מי שדאג לפמפם את השקר בשם אביי סבי הרב עמיאל, שהיה ממובילי הצינונות הדתיות והקים את ישיבת 'היישוב החדש', שמאז פטירתו נקראת 'ישיבת הרב עמיאל'. ישיבה מפוארת ששילבה את אורח הלימוד הישן עם כלים חדשים. תבעתי כי אף אחד לא יפקפק ביהדותי. כי היהדות שלי יחד עם הצינונות שלי היא הזהות שלי, והיא חלק פועל ופעיל בחיי, החל מהקידוש המשפחתי בכל שבוע עם החלה על השולחן, דרך החגים ועד להיות אמא גאה שהבן שלה מתגייס לשריון כדי לשמור על המדינה. אף אחד לא ניסה להגיד עליי משהו אחר ואני אשתוק. היהדות שלי היא ציונית וישראלית ומלאת חום ואהבה - כוז שבה החגים והשבת הם חלק מהחיים. עושים קידוש בשישי, ליאורי מברך על החלה, וכן, אני צמה ביום כיפור. תבעתי כי אני לא מוכנה שיביישו את זכר אבי היקר עליו השלום ואת זכר משפחת אביו היהודית הגאה, אנשי היישוב הישן בירושלים ובוני הארץ (משפחת מן המכובדת בירושלים), חלקם עדיין חובשי כיפה. אבא שלי, הנכד שלו, גדל בירושלים. מצד אביו אני דור שמיני בארץ. ילד בני עקיבא עם כיפה שאיתה הלך גם לצבא. אני יהודייה, אני ציונית, ואני חושבת שעשינו טעות כשהסכמנו שיקראו לנו 'חילונים'. זה שם שכולו זלזול. אנחנו יהודים גאים ויהדותנו חשובה לנו. יחד עם הצינונות היא בסיס חיינו כאן".

טוב, קודם כול מצאתי את עצמי עושה לפיד לייק בהתלהבות. יש פה כל כך הרבה עניינים יסודיים ונכונים שנוגעים לזהות היהודית של החילונים. סליחה, של מי שמכונים בשם המזלזל "חילונים". וזה אולי אחד הדברים שהכי נגעו בי בפוסט הזה. זה שלפיד מרגישה שהתואר "חילונים" הוא מעליב. האמת? היא צודקת. ועוד דבר שתפס אותי הוא החיבור העמוק שלה עם השורשים המשפחתיים הבאמת מפוארים שלה. באופן אישי, הכרתי את הייחוס המשפחתי הזה מזמן. כשגרנו ברמת השרון יצא לי לפגוש בדרך לתפילת מנחה וערבית בבית הכנסת של הרב אדלשטיין את אבא שלה, רפי, בחנות המשפחתית הוותיקה למתנות ומזכרות 'דותם' ברחוב סוקולוב בעיר. איש מקסים, לבבי, צנוע. למרבה הצער הוא נפטר לפני כשנתיים ממחלה. ממנו שמעתי לא מעט על שבט מן הירושלמי. אבל מה שלא ידעתי זה עד כמה הדמויות האלה מן העבר, ועולמן הדתי, נוכחים היום בחיי בתו.

ובהזדמנות זאת, כמה מילים על אישיותו המרתקת של הרב משה אביגדור עמיאל, האיש שפתאום עלה קצת לכותרנות. קודם כול, מדובר בתלמיד חכם עצום. בעצם בעליו, שכבר כילד קטן, יום לאחר ברי המצווה שלו, נשלח על ידי הוריו, שגרו בעיירה פורוזב שבפולין גרודנה, אל ישיבת טלז המיתולוגית בליטא. הנער הצעיר - הרבה מתחת לגיל הממוצע של יתר התלמידים בישיבה - ישב בשיעוריו המיתולוגיים של ר' שמעון שקופ (טוב, מכאן באמת אפשר להוסיף את התואר "מיתולוגי" לכל שם ולכל ישיבה בקורות חייו של הרב עמיאל. הוא באמת זכה ללמוד תורה מפי ענקי עולם). אחרי שלוש שנים עבר לישיבת בריסק ולמד אצל ר' חיים סולובייצ'יק, ואז המשיך לוויילנה אל בית מדרשו של ר' חיים עוזר גרודזינסקי, שם למד שלוש שנים וחצי. על ההסמכה שלו לרבנות חתומים הרב מאיר שמחה מדווינסקי (ה'אור שמח') והרב יוסף רוזין (ה'רוג'צ'ובר). "ולא ראייתי עוד אברך רך בשנים, אשר יהיה מצוין וגדול בתורה כמותו", כתב עליו בעל 'החשק שלמה' מוילנה. בגיל 21 הוא נישא למאשה ביילה ניויאוקי

אתר בני יונתן להיחלוצ בחיים

אחוזת יונתן

ככה עושים חברות בבית יונתן. תמיד תמצא מי שמעוניין ללמוד, להתווכח ברוח טובה ולהרחיב אופקים. ככה זה כשנמצאים עם אנשים איכותיים שחולקים איתך את ערכי לימוד התורה, ובכל שיחה מכירים דברים חדשים.

דוד ברויאר ואלי שדה

3 דקות
מכביש 6

בית כנסת ומרכז
מסחרי במתחם

נוף כפרי
ואוויר נקי

מרכזי קניות,
תרבות ובריאות
במרחק הליכה

קהילה פעילה
ואיכותית של אנשים
טובים, כמוכם

דירה מרווחת
במיקום מרכזי
על שמכם בטאבו
(ללא פקדון)

אשחר & more

חזון קהילתי חדש לבני 55+

חפשו בגוגל:

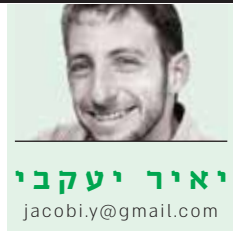
www.ahuzatyonatan.co.il

אחוזת יונתן יד בנימין

0723950738

אחוזת יונתן
החיים החדשים שלכם

זריקת עידוד

"שומע?" אשתי נכנסה עימי בדברים בדיוק בזמן הזה ביום שבו אני לא רוצה שידברו איתי כל היום. "מלידה", עניתי לה כדרכם של אנשים שיש להם בדיחה אחת בחיים וימות העולם הם דבקים בה. "אני חושבת שאתה צריך ללכת לעשות חיסון שפעת, החורף כבר מתחיל ואתה יודע איך אתה בחורף?"

"איך אני בחורף?" "אתה מתקרר ליומיים ואז משתעל שלושה חודשים ומפריע לכולם לישון בלילה".

יצא המרצע מן השק. הבריאות שלי היא בסך הכול תוצר לוואי של העובדה שאשתי רוצה לישון טוב בלילה אחרי שהיא עמלה כל היום כאישה, רעיה ואם בישראל. חוצפה שכזו. כבודי אומנם לא מתעלף למראה דם ולא מחטופוב בהגדרה (בין השאר כי ההגדרה מחטופוב הומצאה על ידי בזה הרגע), אבל כבודי גם לא חסיד של זריקות ולקוחות דמים שאין בהן צורך. סוף סוף קודשא בריך הוא נתן לנו רק אפידרמיס אחד ומתפקידו לשמור עליו.

אבל לך תגיד לאשתך שאתה מפחד. "אין לי צורך בחיסון, אני כבר מחוסן בברכת חורף בריא קולקטיבית שקיבלתי מכל מתפללי בית הכנסת מיד עם חלוף החגים", הסברתי לה את המשמעות של להיות יהודי. "אבל אני מדברת איתך על מדע, לא על מיסטיקה".

"גם אני מדבר איתך על מדע!" התעצבנתי, "הרי מבחינה סטטיסטית גרידא יש להניח שמישהו מבית הכנסת שלנו צדיק נסתר וברכתו בוודאי תעשה רעש גדול בשמיים ותושיע אותי מכל קירור ונוזילה".

"למה מי צדיק נסתר אצלנו?" היא קינטרה. "אם הייתי יודע הוא לא היה נסתר!" עניתי לה מינייה וביה, "אבל אפשר להניח שזה לא לנדסברג".

הנהנו זה לזה ונהנינו מרגע נדיר של הסכמה. "אבל מה יהיה עם הופעות החנוכה שלך?" היא שלפה את נשק יום וזכרון התרועה.

וזה נכון, בקרוב אנחנו פוצחים בסבב עמוס של המחזמר החדש של אנדרדוס, והדבר האחרון שאנחנו צריכים זה יעקביני מנוזל ומשתעל. הרי אבו כזה בוודאי יהיה לנו ואי אפשר שכל הקאסט ידבר בבאס כל ההופעה. "אל תדאגי לי", אמרתי בהרואיות, "אני אוכל תפוז אחד כל יום, לא צריך יותר מזה".

כשבביקור למחרת בירקניה הירקן שלנו התחיל להשתעל על התפוזים, הבנתי ששורש הרפואה הוא שורש הכפירה ושאוילי בכל זאת עדיף ללכת עם הפרמקולוגיה המודרנית. הגעתי לשערי קופת החולים והלכתי ישר אל חדר האחיות. "אחות קטנה, נפש תאומה", פניתי לאחת האחיות היותר לא־מכירות־רפרנסים־משירי־שולירנד, "חכי עוד רגע, עוד מעט".

היא הסתכלה עליי באותו מבט שהרבה בנות זרקו לעברי בתקופת הדייטים, שילוב של מפה נפש ומוכנות להתמודדות עם אתגר.

"מה אני יכולה לעזור לך, אדוני?" "באתי להתחסן לנגע השפעת", עדכנתי אותה, "אני שחקן במחזמר לחנוכה".

"ואני אנה קרנינה, אשת חברה מכובדת בסנט פטרסבורג", היא ענתה בלי להניד עפעף.

"מי ייתן אחריתך כמוה", הפטרתי אגב אורחא והתיישבתי לקבלת הזריקה.

"חיסון לאומיקרון אתה גם רוצה?" היא שאלה מתוך חשק עז מהרגיל לדקור פצינט.

"מצחיקולה", עניתי, "הרי אין יותר קורונה. עובדה, הפסקתי לקבל מענקים".

האחות גלגלה את עיניה שוב.

"אגב, מחאנו לכם כפיים מהמרפסת, מקווה ששמעת". "כדאי להתחסן אדוני", היא החזירה את השיחה למסלולה, "צפוי גל נוסף בחורף ואתה לא התחסנת בשנה האחרונה".

"נו, דין זריקה כדין מאה", עשיתי דין בעצמי, "חסני אותי זה פעמיים ואלוקים יעשה הטוב בעיניו".

"זה אומר שאתה רוצה?" היא ניסתה לקבל הבהרות, "אני פשוט לא דוברת פאתוסית".

"תרביצי", אמרתי לה כדרך הבריות.

"אין בעיה, אבל צריך כל זריקה ביד אחרת", היא הפתיעה. "ומה יעשה גידם שצריך שני חיסונים?" הקשיתי.

"חבל שאין פה אילים", היא סיננה מאוד בקול ואז דחפה את המחט לבשר כאילו הייתי בובת וודו של מישוהו שהיא שונאת. נניח אני.

די מהר הבנתי את הטעות שעשיתי. הזריקה בכל זרוע גרמה לכך שלא הצלחתי להרים אף יד בלי לחוש כאב. רק לנשק את המזוזה ביציאה מחדר האחיות לקח לי שבע דקות.

כל הדרך הביתה נסעתי בלי לפנות באף פנייה כי התנועה הכאיבה לי, ומסתבר שעם קצת סייעתא דשמיא אפשר להגיע אלינו גם דרך כפר מסחה. תמיד טוב לדעת.

איך שנכנסתי הביתה עדכנתי את אשתי בחדשות הרעות. "מאמי, נדמה לי שאני אהיה חסר תועלת בבית היום".

"מה קרה, עבר עליך יום רגיל?" היא עקצה, לא בלי ניצוץ אוהב שסיפרתי לעצמי שראיתי בעיניה.

"נשמח, אם אני משה רבנו - עמלק מנצחים", בשרתי לה. "מה?"

"אני לא יכול להרים ידיים כדי לסמן לישראל להביט לאביהם שבשמיים!" ייבבתי.

"העיקר שהפה לא נפגע", היא סיננה מאוד בקול, כאילו הייתה אחות בקופת חולים.

בקיצור, נטרקתי במיטה ליום וחצי. הכאבים בזרועות הצטרפו לסימפטומים כלליים של שפעת שאופייניים לקבלת חיסון. מאוד לא נעים.

מיד כשהצלחתי לגרד את עצמי מהמיטה, ניגשתי לשבת על הספה ליד אשתי בדיוק בשעה הזאת ביום שבה היא צריכה קצת שקט.

"שומעת?" שאלתי.

"מלידה", היא ענתה תוך שהיא אוכלת תפוז חשוד. "אני חושב שכדאי שגם את תתחסני לשפעת, סוף סוף את צריכה להיות פה כל חנוכה לבד עם הילדים, אסור שתהיי חולה".

"לא, אני לא השתגעתי", היא ירתה תוך שהיא מביטה על בעלה המפורק ואוכלת עוד פלח, "שמעתי שהחיסונים האלה יותר גרועים מהשפעת עצמה". ●

אני בעצם לקבוצה בחוק תקופת צינור לפוליטיקאים שונים את דרכם בכנסת לפני שהם רשאים לחזור לאזרחות. שלוש שנים שבהן הם מבודדים במתקן סגור וחושבים על מה שהם צשו ואם כל הסיפור הזה היה שווה. אחרת לא נתקדם

יצאנו כזוהי שלא עלינו
למונדיאל. תחשבו כמה היו
שונאים אותנו שם אם הם
גם היו רואים
איך אנחנו
משחקים כדורגל

עדיפויות //
המונדיאל בֶּצֶדֶת
לְרֵאִית מְהֻלָּק עִדְּ
הַסִּפָּקִי
תְּכַכֵּה עִדְּ חֻדָּשׁ
אֶבֶד עִדְּ סִפְּפוֹת כָּכָר
פִּרְקִי

חברים, כאלו נפסיק לריב בתוך הבית, אנשים אחים
אנחנו. זה לא כמו הבית הפנימי איפה כל האנשים

מביאים לך את על המשקל עד הבית!

על המשקל מחממת לכם את החורף ודואגת לכם למשלוחים עד הבית ברחבי הארץ

- קמחים מיוחדים • פירות יבשים ואגוזים • מוצרי אפיה ובישול • תבלינים
- פיצוחים • ויטמינים ותוספי תזונה • קטניות ודגנים • מוצרים ללא גלואן
- פירות קפואים ועוד. **מחכים לכם עם גשם של מבצעים והטבות!**

להזמנות באתר: alhamishkal.co.il

טלפון משלוחים (שלוחה 1) וואצאפ משלוחים:

054-2901080

טלפון משלוחים (שלוחה 1)

1-599-50-15-15

מגוון פיצוחים ב-
10% הנחה!

מגוון משקאות
2 יח' ב-15 ₪

**בואו לפצח
איתנו
את המונדיאל**

מבצעים שיעשו לכם
חשק לנשנש מול הטלוויזיה...

על המשקל
מוסיפים טעם לחיים

• שער בנימין • קרני שומרון •

• כפוף לתנאי המבצע • המבצעים לחברי מועדון ולמצטרפים חדשים בלבד • התמונות להמחשה בלבד • ט.ל.ח.

דביר שרייבר
dvirbe7@gmail.com

משרד או צר

הממשלה החדשה עדיין לא קמה, אבל אין ספק שהיא תהיה מאוד נדיבה. רק אני עדיין לא קיבלתי ממנה שום דבר

בממשלה החדשה יהיו הרבה יותר נורבגים, עם תרבות פרלמנטרית של זימבבואה. נתניהו נכנס לדיון בהרכבת הקואליציה

במשרד האוצר תהיה רוטציה, כך שבקדנציה הראשונה יהיה שר או, ובקדנציה השנייה שר צר, שתפקידו יהיה להטיל עלינו המון מיסים בבחינת עוצו עצה ואוצר. משרד העלייה והקליטה יפוצל למשרד העלייה ולמשרד הירידה, שתפקידו יהיה לטפל ברבבות השמאלנים שרוצים לעזוב את הארץ

יכול להיות שבזמן שאתם קוראים את השורות האלה נתניהו וסמוטריץ' כבר הצטלמו ביחד בחיוכים רחבים שמסתירים מהם באמת חושבים זה על זה, אבל ייתכן גם שסמוטריץ' הוא עדיין אויב העם, שונא ישראל ובנט (זה העלבון הכי חמור שאפשר להטיח במישהו), ונתניהו שמאלן שפינה את חברון ורק רוצה לדרוס את הציונות הדתית ולהחליף אותה בגנץ. מה שבטוח שהממשלה, בין אם היא כבר קמה ובין אם היא עדיין יושבת, תהיה הרבה יותר טובה מממשלת לפיד ובנט. אם בממשלה היוצאת היו 28 שרים (כולל שר בלי תיק לענייני אלי אבידר), שישה סגני שרים והמוני חברי כנסת נורבגיים, הממשלה הנכנסת תהיה הרבה יותר: יותר שרים, יותר סגנים, יותר מינויים ויותר נורבגים עם תרבות פרלמנטרית של זימבבואה.

כדי שכולם יהיו מרוצים יוסיפו משרדים חדשים, וככה אל המשרד לענייני הגליל והנגב יתווספו גם המשרד לענייני פריפריה, המשרד לענייני שכונות, המשרד לענייני סמטאות, המשרד לענייני בתים ישנים בסמטאות חבויות שהווייז לא מוצא, ומשרד חדש לענייני מודיעין לבתים עלומים שאפילו המשרד לענייני בתים ישנים בסמטאות לא הצליח למצוא. חשוב מאוד להבדיל בין משרד המודיעין החדש ובין משרד המודיעין הקיים, שתפקידו לא לחפש כתובות אלא להציב בכל תחנה מרכזית חלון קטן עם שלט שעליו כתוב "כאן לא מודיעין". כמו כן יהיו משרדים לענייני מורשת, ירושלים, מורח ירושלים, ירושלים של מעלה, ירושלים של עוד יותר למעלה, משרד לענייני התיישבות (של השר, על הכיסא) ומשרד חדש לצמצום הבוזים והביוורקרטיה הממשלתית. במשרד האוצר תהיה רוטציה, כך שבקדנציה הראשונה יהיה שר או, ובקדנציה השנייה שר צר, שתפקידו יהיה להטיל עלינו המון מיסים בבחינת עוצו עצה ואוצר. משרד העלייה והקליטה יפוצל למשרד העלייה ולמשרד הירידה, שתפקידו יהיה לטפל ברבבות השמאלנים שרוצים לעזוב את הארץ. גם משרד התרבות יפוצל ויהיה מעתה משרד התרבות ומשרד התת-תרבות, משרד התקשורת יפוצל למשרד התיק ומשרד לא קשור, ומשרד הספורט ייהפך למשרד עצמאי, יקבל סמכויות ממשרד המדע וייהפך למשרד המדע הבדיוני.

כן, אני יודע, זה מחיר הדמוקרטיה ואם לא יינתן תפקיד הולם לכל עסקן פוזיציה אין סיכוי לקואליציה. אבל בחייאת, חילקתם תופיניים וכופתאות לכל העולם ואשתו החורגת ורק אותי שכחתם? נראה לכם הגיוני שאני אשאר האדם היחיד במדינה שהוא לא שר, לא סגן שר, לא חבר כנסת נורבגי ואפילו לא חבר דירקטוריון של קק"ל, רק בגלל שאני לא גיסה של יאיר לפיד? מה, לא תזרקו גם לי איזו עצם? ממילא השמאלנים כל הזמן מפחידים את עצמם שזאת הולכת להיות ממשלה שתשלול את חירות הפרט ותאסור על נשים לצאת מהבית בלי בובו או לצאת מהבית בכלל, אז יאללה, בואו נמציא תפקידים שאפשר לתת לאנשים ממורמרים כמוני בשם התיאוקרטיה החשוכה שכולנו הולכים לקבל כאן. רוצים דוגמאות? בבקשה:

פקח שרושם דו"חות לגברים שהכיפה עפה להם ברוח • קב"ס למשפחות שיש להן פחות משלושה ילדים • גובה מיסי מקיאטו על סויה • קונסול מיוחד בנורבגיה למעקב אחרי החוק הנורבגי • אחראי הסברה בחו"ל (נוסע כל שבוע לחו"ל ומעלה שם סברות כרס) • אחראי משק מ"ח, כלומר זה שמפריש ממלח תרומות ומעשרות • משגיח VAR בזמן שאין משחקים במונדיאל • זה שסופר עשרה למנחה ומפנה את המאחרים לשטיבל • אחראי

צילום: יונתן זינדל/פלאש 90

שעון שבת שמכבה את האור בבית הכנסת אם דבר התורה נמשך יותר מחמש דקות • אחראי מניין בחוץ אם החזן של קבלת שבת מתחיל קרליבך • זה שצועק לחזן בסוף התפילה שכווייח • מתאם פעולות הממשלה במינהל האזרחי מיד אחרי שהוא יבוטל • מתאם המראות ונחיתות של מעבורות החלל הישראליות • מתאם לתיאום מתאמים חשמליים לתיירים ממדינות שאין בהן מתאמים ישראליים • מטעם בורקס לפני שמכניסים אותו לשיבת הממשלה • מזכיר הממשלה לענייני פרשת השבוע • אחראי מחיצות בשיבות הממשלה • משגיח שתפקידו לשים לב שאף שרה לא נכנסת לשיבת הממשלה בלי גרביים • אחראי פרסום זמני כניסת השבת באינטרנט • אחראי על הורדת השאלטר של הטוויטר עשר דקות לפני כניסת השבת • מנהל השעיית שמאלנים מהפייסבוק • מש"ק כלובי דינואורים בגן החיות התנ"כי • יועץ משפטי לענייני הגשת כתבי אישום נגד מי שטוען שדינואורים היו קיימים בעבר • אחראי התרעות בכל פעם שהטמפרטורה בעמק בית שאן יורדת מתחת למינוס 40 מעלות • מזכיר שתפקידו לבדוק אם השם של השבט החדש כבר היה פעם • משגיח כשרות במקומות שלא מוכרים אוכל • משגיח שעטנו בדוכני שווארמה • אחראי שו"ת (שב ואל תעשה).

יש עוד הרבה רעיונות, אם יש עוד מישהו שעדיין לא קיבל שום תפקיד מהממשלה הנכנסת הוא מוזמן לפנות אליי ויחד נצא למחאה אזרחית. אומרים שאפשר להשיג ככה אחלה ג'ובים.

למה אנחנו דחויים בדוחה

חמש הערות לשבוע השני של גביע העולם בכדורגל:

1. ישראלים, בעיקר עיתונאים ישראליים, ממשיכים לחטוף בקטאר צעקות ואלימות על בסיס יומיומי מכל מיני אנשים, לא משנה מאילו מדינות ערביות, כנראה בגלל הכיבוש. השבוע פורסמו ברחבי העולם הערבי קריקטורות שבהן נראה עיתונאי ישראלי קירח עם אף ארוך, מושפל ומבוהל, דומה להפליא לקריקטורות של היהודי הקירח עם האף הארוך שפורסמו בשנות ה־30 של המאה הקודמת, אתם יודעים איפה. כנראה בגלל הכיבוש. לא ברור איך יאיר גולן עדיין לא מזהה פה תהליכים.
2. אחרי שמרוקו ניצחה את בלגיה, מהגרים מרוקנים בבריסל חגגו את הניצחון בטוב טעם - הפכו מכוניות, שרפו חנויות, היכו עוברי אורח והטילו אימה ברחובות. כנראה בגלל הכיבוש. או שהם סתם מנסים להראות לבלגים מי פה באמת בעל הבית.
3. פולין מצליחה לא רע בטורניר הזה, אבל שימו לב שזה קורה לה רק כשהיא משחקת בחושך. תנו לה לשחק באור יום, ונראה אם היא תעלה לשלב הבא או תשב לה לבד בשקט.
4. אתה רואה את ווילס עושה בושות מול איראן ושואל את עצמך איך, למען השם, הפסדנו לנבחרת הזאת לפני כמה שנים 0-3 בבית במסגרת מוקדמות היורו, ואיך היא הגיעה לגביע העולם בשעה שאנחנו נשארנו בבית. מצד שני, אילו היינו מגיעים למונדיאל בטח התקשורת הייתה אומרת לשחקנים להפסיד בכוונה כדי לגרום לקטארים לאהוב אותנו, כי השמאלנים היקרים שלנו מסרבים להפנים שבמזרח התיכון מעריכים רק את מי שמנצח, לא את מי שמשחק בונקר. זה יכול להסביר למה אנחנו כאלה דחויים בדוחה.
5. זה רק אני או שכל יהודי שרואה את ספרד-גרמניה חושב על השואה נגד האינקוויזיציה? אתם הרי מכירים את הקלישאה, כדורגל משחקים 90 דקות ובסוף גרמניה יוצאת הכי אנטישמית. אם כי הפעם זה נגמר בתיקו. ●

אכלוס בקרוב!

בואו איתנו!

בנק מזרחי טפחות והוד דניה
מזמינים אתכם להצטרף אלינו
ביום ראשון, י' בסלו תשפ"ג, 4.12.22
בסניף מזרחי טפחות, רח' שמאי 10, ירושלים

בתוכנית:

הצגת הפרויקט 17:30

17:50 פתרונות מימון ומוצרים ייחודיים
לגיל השלישי ולמשקיעים
אלינוי גיספאן, אחראית משכנתא פנסיונית
ענבר בן דוד, משווקת מרחב יהודה

נשמח לראותכם

רח' גולומב 21, ירושלים | חפשו הוד דניה ב- www.hoddunya.com

לפרטים והרשמה:
02-5001177

נוער בתנועה

לא מעט דברים בבני עקיבא של היום גורמים לי להרים גבה, אבל באמת הנוער הזה עולה עלינו פי כמה במעגלי העשייה והיזמה שלו • למה החלטתי להחרים את משחקי המונדיאל

מותר אפילו להעיר (בעדינות, איפה שמתאים ובזמן הנכון), אבל עכשיו תורם. אם לא נחצים גבולות אסורים, אם אין סכנה, אם אין כאן בעיה חינוכית משמעותית, צריך לתת להם לפעול לפי דרכם. והם פועלים נפלא, גם אם זו לא תמיד כוס הסודה שלי. ובואו נודה רגע על האמת. אנחנו כמוהם היינו נהדרים, אבל יש דברים שבהם הנוער הזה עולה עלינו עשרת מונים. למשל גרעיני נחשון, שמשאירים בתוך הסניף גם את מי שלא השתבץ להדרכה אבל עדיין רוצה להמשיך לפעול ולעשות טוב. הרי עד לא מזמן בני נוער כאלה היו נושרים מהסניף בתסכול, והיום הם מצליחים בענק. ושבטי יובל ואופק שעושים מקום גם למי שנברא קצת אחרת, והופכים את כל הסביבה לרגישה יותר. והשיבוץ של השמיניסטים הפנסיונרים לתפקידים מובילים בסניף זה סטארט-אפ מטורף, ופרויקט דרור ומה לא. הם אלופים הילדים האלה, באמת. אנחנו דיברנו על עשייה, הם עושים.

ובכלל, לתנועת הנוער בגלגולה הנוכחי יש חשיבות רבה יותר מבעבר. היציאה מהמסכים לחיים עצמם, ניהול אינטראקציות חברתיות אמיתיות ולא דרך ווטסאפ, מפגש עם מדריכים ובוגרי סניף שהם השראה במקום להיות בתוך עולם וירטואלי מזויף, יציאה לטיולים וחרישת הארץ ברגליים וערבות הדדית ושיח על ערכים - כן, זה לגמרי עוד קיים. בעבר מי שהיה בוחר להדיר את עצמו מתנועת הנוער הפסיד חלק ניכר מההווה והיחד של בני גילו. בעיניי, בעולם של היום החברות בתנועת נוער היא קריטי. אז אני מצדיעה לתנועת הבית שלי ביום חגה, ולחברי התנועה הביתיים שלי על העשייה. אחלה שם קיבלתם, חברי השבט החדש, בעוז קדימה בני עקיבא!

מחוץ למשחק

ועוד קטנה על המונדיאל. כמי שגדלה בבית ברזילאי, ושאותה ה"גוורוולללל" העירו אותה בלילות במשך כל ילדותה, אני פשוט לא יכולה בלי. בשבילי משחקי גביע העולם הם חוויה שאי אפשר להחמיץ. ובכל זאת אני מחרימה. נושכת שפתיים ומחרימה. שומעת את הצהלות מחדר המחשב ומתעקשת לא להצטרף לחוגים. לא, זה לא בגלל החוויות המצערות של העיתונאים הישראלים בקטאר, אפילו לא בגלל האיסור על תפילות בציבור ועל מכירת אוכל כשר. הרבה קודם החלטתי שאני לא במשחק.

145 מיליון שקלים השקיע תאגיד השידור הציבורי, כלומר אנחנו בכספי המיסים שלנו, בשידור המונדיאל ממדינה תומכת חמאס וארגוני טרור נוספים, ממדינה שמפעילה את אל-ג'זירה שמפזרת את רעל האנטישמיות והאנטי-ישראליות בעולם. תוסיפו על זה את רמיסת זכויות האדם בקטאר, את המוות של כל כך הרבה פועלים כדי שאנשים יוכלו לבוא ולהשתולל משמחה באצטדיונים, את השוחד שנתנה לפיפ"א כדי שהמשחקים יהיו אצלה. למה התאגיד היה חייב לבנות עמדת שידור ולהעביר את המשחקים? הרי ממילא אין לנו שם נבחרת, אז למה לרוץ לקטאר? למה להפוך אותה למדינה לגיטימית במשפחת המדינות? מה יהיה מחר כשנססה לזעוק שחמאס הוא ארגון טרור ושאל-ג'זירה היא רשת שקרנית? אילו פנים יהיו לנו אחרי שהיינו חלק מהחגיגה הזאת? אז אולי אני כבדה ואפילו קצת הורסת מסיבות, אבל זה המקום הקטן שלי מול העולם הגדול והצבוע ומול המדינה הקטנה שלי שלא הצליחה להתאפק. ואחרי שאמרתי את כל זה, גילוי נאות: אני עדיין מקווה שברזיל תיקח את הגביע. ●

הזמנים השתנו, התור שלנו היה (והיה כיף) אבל הוא עבר. נכון שתענוג להיזכר איך היה פעם, נכון שיש לי מה לומר בענייני חינוך, אבל בני עקיבא - וגם עזרא ואריאל והצופים הדתיים - הן תנועות נוער ולא תנועות מבוגרים. צריך לדעת להרכות, לעלות ליציע המתבוננים והמפרגנים, ולאפשר להם לעשות את שלהם, כפי שהם מבינים, כפי שהם מבינים.

אוטובוס גדוש עיתונאים, אי שם סמוך לערד. אנחנו בסיוור מקצועי שעוסק באתגרי הנגב, אבל בנסיעות, כמו בנסיעות, מנהלים סמול טוק. עמיתה מ'כאן' ואני מדברות על חדשות ועל החיים ומאתרות חברה משותפת. לא מנומס לדבר על גיל, אז אנחנו מפעילות את חוק הדתיים השלובים ומעבירות לטורבו: איזה שבט היא? 'ברמה'? אה, חשבת ש'אמונה'. לא, לא, אח שלה שבט 'אמונה', ואחות אחרת הייתה בשבט 'עמישב'. עיתונאית אחרת, בעלת ידע עולמי נרחב מאוד, מקשיבה לשפת הסתרים שלנו ולשיחה שנגמרת בהנהון הדדי. היא בקיאה בהרבה מאוד מהלכים מדיניים ובכל החדשות המתרגשות עלינו מדי יום. אבל את נעוריה היא בילתה בתנועת נוער אחרת, שלא הותירה בה את חותם השכבה שלה לנצח. ואילו אנחנו? אותנו שיח השבטים ימשיך וילווה עד גיל שיבה כנראה. מועדון שאת נכנסת אליו בגיל עשר, ואין לו באמת תאריך תפוגה.

מאסטר שף חודש ארגון

לפני כמה שנים, כשהפכנו הורים לחניך וחשבנו שהנה ילדותנו השנייה מתחילה, איתרנו את העניבה הכחולה שנטמנה אי שם, ניערנו אותה היטב, קיפלנו מחדש לפי קו הגיהוץ והענקנו לו אותה בגאווה. המבט השואל שלו אמר הכול. מה זה? הוא תהה. זה הרי לא בגודל של מטפחת של אמא אבל גם לא דומה לשום דבר אחר. נעלבתי. חניכה הייתי, גם מדריכה, שנתיים קומונירית ומעבירת סמינריונים נלהבת, ואתה רוצה להגיד לי שמשוהו פה קרה בלעדיי? שהזמנים השתנו?

כן, נאלצנו להתרגל לעובדה המוזרה על גבול המזעזעת שעבר זמנו של נוהל כחול-לבן ועניבה, ושהחניכים יכולים להגיע בבגדי צבעונים מכל הסוגים והמינים. אבוי. והרי אצלנו מי שלא הגיע בתלבושת עף הביתה בבושת פנים. אבל זו הייתה רק התחלה. עד מהרה הגיע חודש ארגון, ולא הבנתי אם נקלענו לחודש של לימוד-פעילות-חזרות או למוקדמות של 'מאסטר שף' או 'בוא לאכול אית' (זורקת רעיון: תחרות אוכל בין מנות שף שמופקות מפתיתים, פונדו, נקניקיות, פויקע של הפשוטים בתוספת מי כיבוי אש. בהצלחה). היינו בהלם. זה מה שנשאר מבני עקיבא? אוכל? לקינוח הגיעו ההופעות, והבנתי שמגיל מסוים לא אראה את בנותיי על הבמה אלא עם אמצעי לראיית לילה.

כשהילדים כבר בגרו והפכו למדריכים, ניסיתי בכל שנה מחדש לשכנע אותם לשנות את הסיפור הזה עם ההופעות בחושך. אפשר להופיע בהמון דרכים שהן לא ריקוד: הצגה, פואטרי סלאם, תיפוף ועוד. בכל פעם עלה הדיון הזה מחדש בתוך צוות ההדרכה, אבל דווקא המדריכות התעקשו. לקח לי זמן להבין שבדיוק כאן מתבטאת היצירתיות שלהן: סטיקלייטים, פנסים, כפפות, לדים והמצאות מסמרות שיער נוספות שמוותרות את הבנות בחושך ("אמא תזכרי, אני רביעית משמאל בשורה השנייה"). "כן מותק, ראיתי כל תנועה, רקדת מהמם!" (בטח). זה מבאס בכל פעם מחדש, אבל אני תמיד מזכירה לעצמי שזו זכותן, גם אם אני או ההורים האחרים חושבים אחרת.

כן, הזמנים השתנו, התור שלנו היה (והיה כיף) אבל הוא עבר. נכון שתענוג להיזכר איך היה פעם, נכון שיש לי מה לומר בענייני חינוך, אבל בני עקיבא - וגם עזרא ואריאל והצופים הדתיים - הן תנועות נוער ולא תנועות מבוגרים. צריך לדעת להרפות, לעלות ליציע המתבוננים והמפרגנים, ולאפשר להם לעשות את שלהם, כפי שהם מבינים. אפשר להקשיב לדילמות, אפשר לייעץ,

באמצעות דוד קרני

לאילת דה עם אל ארצי

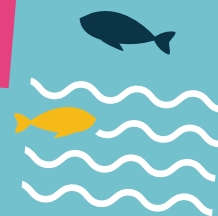

משפחה נונה

ואילת

חופשה לכל המשפחה!

אומנים, פעילויות, ים של הפתעות....!

הזדרזו להזמין חופשת חג מפנקת
חדרים אחרונים בהחלט!

19-22.12.2022 - נ"ה - נ"ח נסלו תשפ"ג - 3 לילות ע"ב חצי פנסיון

אזל!

מוצרים מהדרין

נובה

12
חדרים
אחרונים

מוצרים מהדרין

אמריקנה

אזל!

לאונרדו פריוילג'

17
חדרים
אחרונים

מוצרים גלאט מהדרין

אסטרל נירוונה

אזל!

הרודס

4
חדרים
אחרונים

מוצרים מהדרין

אסטרל וילג'

אזל!

מוצרים מהדרין

עדי

אזל!

מג'יק פאלאס

בול ופוני

ביקי לוי ועידן צנחני

20.12.2022

עקבא

המופע המרכזי

21.12.2022

לפרטים והזמנות: mishpahanukkah.co.il

053-5405363 // 073-3745532

"אני חולה במחלה לא קלה
וזה ניסיון לא פשוט בכלל,
אבל החיים למרות הכול
בידיים שלי ואני היא זו
שבחרת איר לחיות אותם".
איילת השחר אסטרייכר

באה בטוב

חייה של איילת השחר אסטרייכר היו רצופי אתגרים: שכול
משפחתי, קשר זוגי שכשל ואובדן הריונות, ולאחרונה היא
אובחנה כחולת טרשת נפוצה. אבל כל קושי רק עזר לה לסלול
את הדרך הייחודית שפיתחה למציאת הטוב בכל מצב – תורה
שהיא מנחילה לאלפי נשים שלמדו ממנה לכגוש את עצמן מחדש

רבקי גולדפינגר // צילום: מאיר אליפור

"לתת מקום לכאב, אבל לא ליפול לתירוצים שימשכו אותך למטה". אסטרייכר בסדנה לנשים

ימים הגעתי למסקנה עגומה שהלכה איתי עוד הרבה שנים אחר כך, שהחיים קשים ואסור לצפות לדברים טובים כי בסוף מתאכזבים". לארץ היא חזרה עם משפחתה בתום שנת השליחות והם קבעו את ביתם בראשון לציון. "מאז התאונה כבר לא הייתי אותו דבר. אחרי הטראומה הזאת משהו בחיים התערער. חיפשתי את המקום שלי". בתיכון למדה במקיף הדתי בעיר. "לקחתי את 'החיים קשים' ו'כל העולם נגדי', והפכתי את זה לסלוגן שכתבתי בכל מקום. באותה תקופה הייתי בדיכאון, אבל כלפי חוץ הייתי הילדה המצחיקה והיצירתית. הייתי ילדה טובה ותלמידה אהובה, אבל העולם הפנימי שלי היה עצוב ולא טוב. לא מצאתי את מקומי".

אף אחד לא שם לב?

"אני חושבת שהכתובת הייתה על השולחן כי חרטתי את המשפטים האלה על השולחן, אבל כנראה שבגיל הזה החברים לא מתייחסים לזה יותר מדי ברצינות. הייתי ילדה טובה ומרצה כך שגם ההורים שלי לא ראו מה אני באמת עוברת". בתום לימודי התיכון פנתה לשירות לאומי כקומונירית ביישוב יונתן שברמת הגולן. "קיבלתי סניף קטן וחמוד ומאוד נהנית. אחרי שנה יצאתי לשנה עצמאית בכפר דרום שבגוש קטיף. הייתי מזכירה ביישוב ונתנו לי קרוואן לגור בו. נהנית מהעצמאות ומהשקט שהיו לי".

משם פנתה ללימודים בבית הספר לקולנוע מעלה. באותה שנה עברה משבר אישי בעקבות קשר זוגי לא בריא. "פגשתי בחור דתי נחמד שנתן לי המון תשומת לב. ואני עם החיפוש העצמי וההערכה העצמית הנמוכה, די מהר נשביתי בקסמיו. למרות שהקשר היה חונק ואינטנסיבי הדחקתי כל מיני סימנים שהיו בדרך, כמו קנאה, אובססיה ושתלטנות. המשפחה שלי ניסתה לדבר איתי אבל הדפתי אותם. זה היה קשר לא טוב ולא בריא, אבל לא ראיתי את זה. לא רציתי לראות כלום", היא משתפת.

"ואז מגיע הרגע שאני בשבת בבית של ההורים שלי והם מספרים שהתייעצו עם רב מקובל והוא ביקש למסור לי 'לא למחר'. נכנסתי לחדר וכל השבת בכיתי. בתוך תוכי ידעתי כל הזמן שמהשו לא נכון בקשר, אבל שכנעתי את עצמי שזה הגורל שלי. ופתאום המילים של הרב פתחו לי את התודעה. במוצאי השבת נפרדתי מהבחור והבנתי

עכשיו בעיצומו של התקף טרשת לא קל בכלל - אני משוכנעת שדווקא עכשיו הקול של תודעת הטוב נשמע יותר חזק. כי אני מלמדת עקרונות, אבל לא רק כי קראתי אותם בספרים חכמים אלא כי אני חיה אותם לגמרי על בשרי, כי אני מכירה מקרוב את התהומות, כי אני הייתי בהכי נמוך", היא אומרת, ומוסיפה בפרספקטיבה של ארבע שנות התמודדות עם המחלה: "כיום אני יכולה לומר בלב שלם שאני רואה בטרשת הנפוצה שקיבלתי מתנה".

מתנה? עד כדי כך?

"כן, מתנה של התעוררות וחיבור לעצמי. מתנה של קרבת ה'. מתנה של שומרת ראש אישית שדואגת שאמשיך לבחור בחירות טובות וקשובות ללב ולגוף שלי. מתנה של התפכחות והכרת תודה על כל איבר בגוף שלי שכן עושה את תפקידו כמו שצריך, מה שפעם קיבלתי כמו כמובן מאליו. מתנה להודות על הדברים הקטנים של החיים", היא משתקת ונושמת עמוקות. "אז לומר שאני תמיד בהיי ובטוב? בוודאי שלא. יש נפילות, יש כאבים, יש פחדים, זו התנועה של החיים, רצוא ושוב. אבל יחד עם זאת, אני משתדלת תמיד להיות מחוברת לתודעת טוב, לבחור בטוב, לחייך ולהודות".

התאונה גדעה את האופטימיות

איילת השחר אסטרייכר בת ה־44 נולדה בסאו פאולו שבברזיל במהלך שליוחות של שלוש שנים שהוריה יצאו אליה מטעם תנועת בני עקיבא. אסטרייכר היא הקטנה מתוך ארבעה אחים. כשהייתה בכיתה ג' יצאה משפחתה שוב לשנתיים שליוחות, והפעם ללונדון. שם למדה בבית הספר היהודי 'עצמאות'. "הרגשתי לא שייכת. היו לי כל הזמן געגועים לארץ".

בתום השנה הראשונה בלונדון אירעה תאונה קטלנית שגדעה את חייהן של סבתה יחד עם עוד שתי בנות משפחה, ומאורתו יום נסדקה בליבה האמונה התמימה בטוב. "אמא ואני היינו אמורות לטוס בקיץ לחופשת מולדת ולהיות אצל סבתא. כמה ימים לפני מועד הטיסה, באמצע הלילה, אני שומעת את אמא צורחת ובוכה ואני מבינה שקרה אסון נורא. מהר מאוד מתברר גודל האסון: סבתא נהרגה בתאונת דרכים קטלנית יחד עם אחותה והבת שלה בדרך חזרה מאירוע משפחתי. זה היה ביקור שציפיתי לו ופתאום בום, אסון כזה. באותם

את זה - אז בוודאי שיש בי את הכוחות להתמודד. הרי זה כל מה שאני מלמדת, זו תודעה של הטוב, שבלעדיה הייתי בוודאי נופלת לתהומות", היא מודה. "אמרתי לעצמי: 'את יודעת שהטוב קיים תמיד - זו מנטרה שאת חיה ונושמת - אז בטח יש טוב גם במחלה הזאת'. אמרתי: 'תנסי לראות את הטוב, גם אם את עכשיו נורא מודאגת ומפחדת'. זאת הייתה התפילה הפנימית שלי, להיות בטוב, לראות את הטוב, ומהמקום הזה אספתי את כל הכוחות שיש לי לקום ולהתמודד".

איך אפשר לראות טוב במחלה חשוכה מרפא?
"אני לא אומרת שהכול טוב, אלא אני מאמינה שהטוב קיים תמיד ובכל דבר", היא מבקשת לחדד. "גם בתוך הקושי והאתגר בחיים - יש טוב. זה יכול להיות בתוכו או בעקבותיו. למשל, באשפוז האחרון שלי בבית החולים היו המון דברים טובים: מאור הפנים של הצוות שטיפל בי, מצאו לי את הווריד בקלות, בעלי פינק אותי, היה לי זמן להיות עם עצמי. יש טוב בכל דבר", היא מתעקשת. "יש טוב שמסתתר בתוך המציאות והתפקיד שלנו הוא לגלות אותו גם במקומות הכי חשוכים", היא מתמצתת את התורה כולה.

ארבע שנים חלפו מאז האבחנה ההיא, ובימים אלו אסטרייכר בעיצומו של התקף חריף במיוחד של המחלה וסובלת מפגיעה בראייה, נימול בגפיים, סחרחורות ועוד תסמינים לא קלים. למרות כל זאת, את עדיין מסוגלת לראות את הטוב? אני תוהה, ואסטרייכר מחייכת ומשיבה: "איך אמר לי פעם מיישה: 'זה נראה שכל החיים שלך הכנת את עצמך במיוחד לרגע הזה. כל 'תודעת הטוב' צמחה בשביל שיהיו לך את הכוחות להתמודד עכשיו עם המחלה'. אני מרגישה איך הקב"ה אסף איתי נקודה לנקודה כדי להביא אותי לרגע הזה יותר מוכנה. גם כשאני

"אני מרגישה איך הקב"ה אסף איתי נקודה לנקודה כדי להביא אותי לרגע הזה יותר מוכנה. גם כשאני עכשיו בעיצומו של התקף טרשת לא קל בכלל אני משוכנעת שדווקא עכשיו הקול של תודעת הטוב נשמע יותר חזק. כי אני מלמדת עקרונות, אבל לא רק כי קראתי אותם בספרים חכמים אלא כי אני חיה אותם לגמרי על בשרי, כי אני מכירה מקרוב את התהומות"

פני ארבע שנים התפרצה לחייה של איילת השחר אסטרייכר מחלת הטרשת הנפוצה (Multiple Sclerosis, MS). דווקא היא, מייסדת 'דרך הטוב' - המרכז לפיתוח תודעת הטוב כדרך חיים, ומפתחת שיטת 'הפירמידה ההפוכה' לריפוי רוחני ושחרור רגשי, שמאמנת ומרצה מעל כל במה על כמה טוב יש בעולם - נאלצה פתאום להתמודד עם הידיעה המטלטלת שהיא חולה במחלה חשוכה מרפא וחשה כיצד הקרקע נשמטת מתחת לרגליה.

"בחדשים שלפני האבחון הרשמי התחלתי לסבול מתופעות מוזרות שבאו והלכו", היא משחזרת כיצד הכול התחיל. "יום אחד היו לי סחרחורות, יום אחר סבלתי מרגל שנורקת באופן לא רצוני, סנוור חזק, נוקשות בידיים וברגליים ועוד. לא הבנתי מה עובר על הגוף שלי". כשקמה יום אחד עם חצי פנים מנומלות, הרופא הפנה אותה בבהילות לבדיקת MRI בבית החולים הדסה עין כרם. את יום קבלת האבחון הרשמי, כמה ימים מאוחר יותר, היא לא תשכח לעולם. "קיבלתי למייל את האבחון. היו שם המון מינוחים באנגלית שלא הבנתי. אז בדקתי בגוגל מה זה בדיקת אומר וחשכו עיניי", היא נאנחת. "היה כתוב שחור על גבי לבן 'טרשת נפוצה'. פתאום כל התסמינים שסבלתי מהם קיבלו שם וזה נורא הבהיל אותי. פרצתי בבכי".

כמו אקדה צבע במוח

כדי להבין יותר במה מדובר, צללה אסטרייכר למידע הרפואי שקיים ברשת והבינה שמדובר במחלה אוטואימונית כרונית, שפגיעתה במערכת העצבים גורמת לפגיעה בתפקודים שונים בגוף. "זו מחלה שפוגעת במערכת העצבים הראשית - במוח ובעמוד השדרה. זה כמו להכניס ילד עם אקדה צבע למוח שלך ולומר לו 'תירה לאיפה שאתה רוצה'. ככה, בצורה לא צפויה ולא מסודרת, יש פגיעה במוח והשדרים ממנו לחלקי הגוף עוברים בצורה מעוותת. המחלה הזאת משתנה מאוד מאדם לאדם, ולכן זה נורא מטלטל כי אי אפשר לחזות מה יהיה", היא מסבירה את האתגר הקשה שבמחלתה. "את יכולה לקום בוקר אחד ולגלות שאת לא יכולה ללכת על הרגליים או למחרת להתחיל לגמגם. הכול יכול להיות".

הימים הראשונים אחרי האבחון היו קשים במיוחד. "הייתי בהלם", היא נזכרת. "ראיתי בגוגל את כל התחזיות הכי קשות שיש והבנתי שלפי הרפואה הקונבנציונלית אין ריפוי למחלה שלי. הייתי בפאניקה. חשבת: מה יהיה עם הבנות שלי? מה יהיה איתי? עלו לי הרבה פחדים ושאלות. גם הטרידה אותי המחשבה האם אוכל בכלל להמשיך לתת את המתנה שלי לעולם עם 'דרך הטוב'. חששתי שהשליחות שלי תיאלץ להיעצר מוקדם מהצפוי".

כשהיא בשיא הקושי לעכל את הבשורה, אסטרייכר משתפת את בני משפחתה בדבר מחלתה, ואחיה מנסה לעודד אותה ומביע אמון מלא ביכולותיה לצמוח מהמשבר. "אחי המתוק אמר לי: 'חכי, את עוד תדברי על זה בסדנאות שלך ואת תחזקי אנשים אחרים'. עניתי לו: 'איפה אתה חי? מה נראה לך?!'. באותם ימים חשוכים זה היה נשמע לי לגמרי מופרך. אבל אחרי שכעסתי ובכייתי ופחדתי והייתי הכי אמינית עם עצמי - רק אז התחדדה בי ההכרה שנכון, אני חולה במחלה לא קלה וזה ניסיון לא פשוט בכלל, אבל החיים למרות הכול בידיים שלי ואני זו שבוחרת איך לחיות אותם", היא משתפת בתובנות שהציפו אותה באותם ימים סוערים. "אני מבינה שאם ה' הביא לי

צילומים: שרית כ"ץ

ומספקת". כששבו ארצה פתחה עסק עצמאי. "אני רוצה להתפרנס וכל מה שאני יודעת זה לעשות סרטים. חיפשתי עבודה כשכירה, אבל אחרי כמה ניסיונות החלטתי לפתוח עסק עצמאי שבו אני גם הבמאית, גם העורכת וגם הצלמת. בעלי המוכשר השתלב בעסק והשקענו בעסק שלנו שהלך והתפתח".

לא לתת לפחד להשתלט

במקביל אסטרייכר המשיכה להתקדם בלימודי ימימה, ולמדה גם אימון בגישה יהודית במכללת כוונה. "באיזשהו שלב פתחתי קבוצת ימימה אצלי בבית. הרגשתי מאוד מחוברת לתורות שאני לומדת ומלמדת". בשלב הבא מחליטה אסטרייכר לפתוח שיעור וידאו שבועי בחינם לנשים. "זה היה בזמנו מאוד חדשני. קראתי לקורס 'להיות בטוב', פתחתי את המצלמה ודיברתי על הבסיס של תודעת הטוב. פתאום במקום לעמוד מאחורי המצלמה עברתי לפרונט. בכל שבוע הפצתי את השיעור לרשימת תפוצה שהלכה וגדלה".

ככל שהביקוש גובר, אסטרייכר פותחת עוד קורסים ומפתחת את שיטת 'דרך הטוב' הכוללת עקרונות וכלים יישומיים לחיות בתודעה של טוב: "את 'דרך הטוב' הקמתי לאחר שנים שבהן נאבקתי בעצמי. הייתי עם נטייה לייאוש, לביטול ערך עצמי ולמחשבה שהחיים קשים ולא הוגנים. עברתי חיפוש ארוך ועמוק. גיבשתי את חמישת העקרונות של תודעת הטוב ושיטה נוספת לריפוי עצמי ושחרור רגשי בשם פירמידה הפוכה. העברתי סדנאות פרונטליות בכל הארץ וקורסים אינטרנטיים מתוך רצון להפיץ את הטוב הזה לכמה שיותר נשים".

הרגשת שיש צימאון לזה? שנושים רוצות לראות את הטוב?

"נשים אומרות 'אני יודעת שהכול לטובה', 'אני יודעת שאין מקרה בעולם', אבל איך זה קשור לניסיונות ולקשיים שאני עוברת בחיים שלי? אני באה ומלמדת את העקרונות, שהטוב קיים תמיד, שמה שקורה הוא לא מקרי, שהבחירה היא בידיים של כל אחד ואחת והאחריות היא עלינו להזין את הטוב בחיים שלנו ברמה היומיומית. השאלה הגדולה היא איך מיישמים את זה, איך מצליחים לחיות בראייה של טוב ואמונה בעצמך?", היא מצביעה על ליבת השיטה. "בשביל זה נדרשים כלים מעשיים. בתיאוריה כולם יודעים שכדאי וצריך לראות את הטוב, אבל היישום הוא לא פשוט בכלל". אסטרייכר גם יצרה במו ידיה את הכלים המעשיים הדרושים: במשך השנים הוציאה מתחת ידיה קורסים, סדנאות ומוצרים משלימים

"אני לא אומרת שהכל טוב, אבל הטוב קיים בכל דבר". ערכות תרגול של 'דרך הטוב'

כמו קלפים מחזקים, מחברות אימון מעצימות, ספרי הדרכה ומיקוד ועוד שלל כלים מקוריים שתומכים בגישה של 'דרך הטוב' ומסייעים להוריד אותה לפסים מעשיים.

"מדובר בעמל", היא שבה ואומרת. "זה לא שמגיעים ליעד וזהו. אני עצמי משקיעה בזה עבודה יומיומית. לא הייתי יכולה ללמד אחרים אם לא הייתי עמלה על זה עם עצמי", היא מבקשת להבהיר. "זאת התבוננות פנימית, הקשבה, וזאת עבודה, וגם אני - כשאני נופלת למקום רגשי אני משתמשת בכלים שאני מלמדת ויכולים לעזור. רק בשבת האחרונה התעוררתי בבוקר ופתאום הרגשתי פחד גדול שכל התופעות הפיזיות מההתקף האחרון של הטרשת לא יהיו זמניות, שהראייה שלי תיפגע לתמיד. הרגשתי את הפחד משתלט עליי, ואז אמרתי לעצמי: 'אוקיי, תעשי לעצמך עכשיו תהליך פירמידה הפוכה. וככה ישבתי ועשיתי לעצמי את התרגול. אחרי כמה רגעים של עבודה נרגעתי והפחד נעלם. זו שיטה שעוזרת לשחרר רגשות מכווצים ומכבידים ולהרגיש קרובה יותר לעצמי ולקב"ה", היא מסבירה.

בשלוש השנים האחרונות יצאה אסטרייכר בקורס 'קרובה לעצמי'. "אני מאמינה שהתשובה נמצאת אצל כל אדם בתוכו. אנחנו צריכים להתחבר למדריך הפנימי שלנו. להיות קרובים לעצמנו זה להיות קרובים לבורא. לצערי, להתרחק מעצמנו זו מחלת הדור", היא נאנחת. "אנחנו כל הזמן משווים את עצמנו לאחרים, אנחנו מאוד ביקורתיים כלפי עצמנו. כואב לי משהו? אז במקום לשאול את עצמי מה בדיוק כואב לי עכשיו אני בורח למשהו שימוסס את הכאב, לאכול גלידה או לצפות באיזו סדרה. ככה למעשה אנחנו לא ערים לסימנים, לא קשובים. אנחנו לא רוצים לראות את מה שהלב מרגיש. הלב שלנו כל הזמן מדבר איתנו, אבל אנחנו רצים ועסוקים ולא עוצרים להקשיב. אנחנו שקועים במרוץ החיים, חיים ברשתות החברתיות שמעודדות אותנו לשחק אותה ולהיראות עם חיים הכי מושלמים, והרדיפה הזאת החוצה בעצם הופכת אותנו ללחוצים ומרוחקים מעצמנו. אני אומרת: בואו נעצור לרגע, ננשום עמוק, נסתכל פנימה. אני מלמדת לאהוב, אהבה עצמית ואהבה של החיים, אבל האהבה מתחילה בהקשבה", היא מדגישה.

"חיים של הקשבה הם בעיניי המתנה הכי גדולה שאדם יכול לתת לעצמו. הפחד הכי גדול שלי זה להיות רחוקה מעצמי. אנחנו חייבים ללמוד להקשיב לעצמנו ומכאן גם תגיע האהבה. איך נאהב את עצמנו אם לא נתעניין ונשאל מה קורה לנו, מה משמח אותנו, מה כואב לנו, מה מכביד עלינו? תשאלו את עצמכם כל יום מה שלומכם, מה שלום הנפש שלכם, מה שלום הגוף שלכם, איך אתם מרגישים פיזית ונפשית. תבדקו מה מרחיב לכם את הלב, מה מכווץ אותו. אם אנחנו לא רוצים לאבד את עצמנו בתוך העולם המטורף הזה - עולם שכולו הפרעות קשב - אנחנו חייבים לקחת אחריות ולפחות פעם ביום לעצור ולהקשיב פנימה", היא מבקשת. "אני בכל בוקר פותחת את היום שלי ברגעים של הקשבה לעצמי. דקה של התבוננות מה הנשמה שלי אומרת. אין כאן קסמים. זו עבודה יומיומית".

אסטרייכר משתפת בביקור שערכה השבוע אצל רופאת המשפחה: "אחרי השחרור מבית החולים הלכתי עם כל המסמכים לרופאה שלי והיא אומרת לי: 'אני מתה על האופטימיות שלך'. הסברתי לה שאני לא נולדתי ככה אופטימית. אני במשך שנים האמנתי ש'החיים בובל' ו'החיים קשים'. תודעת הטוב והאופטימיות לא נחתו

"איך נאהב את עצמנו אם לא נתעניין ונשאל מה קורה לנו, מה משמח אותנו, מה כואב לנו? תשאלו את עצמכם כל יום מה שלומכם, מה שלום הנפש שלכם, מה שלום הגוף שלכם, איך אתם מרגישים פיזית ונפשית. תבדקו מה מרחיב לכם את הלב, מה מכווץ אותו. אם אנחנו לא רוצים לאבד את עצמנו בתוך העולם המטורף הזה, אנחנו חייבים לעצור ולפחות פעם ביום ולהקשיב פנימה"

אצלי ככה סתם, אני עובדת בשביל לחיות בטוב כי אני מבחינה שזאת לא פריבילגיה", היא מציינת. "לחיות בטוב זו דרך חיים. אני פגשתי בחיים שלי חושך ודווקא בגלל זה אני יכולה להגיד שיש בעולם גם הרבה אור. תאמינו שהוא קיים, תחפשו אותו ובטוח תמצאו המון טוב. הכול בידיים שלנו".

איך סכנה שמרוב הרצון לראות רק את הטוב, נגיד "הכול טוב" ונדיחק רגשות שליליים לגיטימיים שמתעוררים בנו?

"ברוך ה' נולדו לי שלוש בנות בריאות ומקסימות, אבל בשנים האחרונות התמודדתי עם כמה אובדני היריון קשים וטראומטיים. בהפלה האחרונה הרגשתי כעס על ה'. אמרתי 'אם רצית לתת לי, אז למה לקחת?'. בכיתי, כעסתי, נתתי מקום לצער. הקב"ה רוצה את האמת שלנו, 'לכל אשר יקראהו באמת', ה' הוא מידת האמת והוא מבקש אמת. אז אם כואב לי, זאת האמת שלי עכשיו. ודווקא בגלל שנתתי מקום לצער של האובדן, אני מאמינה שיכולתי לצאת מזה יחסית מהר", היא מסבירה את החשיבות במתן מקום לקשת הרגשות. "גם ביום שקיבלתי את הבשורה שיש לי טרשת וראיתי בגוגל מה עוד מצפה לי - זה היה קשה. לא אמרתי 'הכול טוב' וזהו, לא התעלמתי ממה שהרגשתי, כי אני מאמינה שכל דבר שלא ניתן לו מקום - מוצא מקום. גם לתחושות קשות יש מקום וערך, חדר משמעות. אין כזה דבר לקצר תהליכים. השיטה שאני מלמדת נותנת מקום לכאב, אבל לא מרחמת על האדם. המסר הוא שהכוח הוא בידיים שלך. תן מקום לכאב, תגיד ותבטא הכול, אבל אל תיפול לכל מיני תירוצים שימשכו אותך למטה".

איך אפשר לדעת שהכמיהה שלנו לטוב לא תדכא את הרגש?

"הדרך שאני מלמדת היא להיות בקשר קבוע עם עצמנו, לשאול את השאלות הנכונות ולתת תשובות כנות ואמיתיות בכל יום ויום. וכשיש כאב או פחד אנחנו נותנים לו מקום. אנחנו לא לוקחים תרופות שמדכאות את הרגשות", היא מחייכת. "להפך, אנחנו פותחים אוזניים ולב, מסתכלים פנימה ומקשיבים". ●

צילום: מאיר אליפור

התחלה // נולדה לפני 35 שנים בשכונת גילה בירושלים, החמישית מתוך שמונה אחים ואחיות.

אבא // ציון נמרודי (69), בעל החנות 'סידורי מנצור' לתשמישי קדושה סמוך לשוק מחנה יהודה. "אבא בן אדם חרוץ, ולמרות שהוא בעל ידע נרחב הוא בעל ענווה ומוכן ללמוד מכל אדם. תמיד מתעניין בנו ורוצה לדעת שטוב לנו בחיים".

אמא // אסתר (65), מלמדת תנ"ך למבוגרים ולנשים בשכונתה. "היא יודעת את התנ"ך כמעט בעל פה. אישה מדהימה וחכמה שתמיד מעודדת אותנו ומאמינה בנו".

כולם אהובים // "ההורים שלי חיים לפי 'חנוך' לנער על פי דרכו. יש לי אח חרדי ליטאי ואח אחר חרדי חסידי וכמה אחים דתיים לאומיים. כל אחד מוצא את המסלול שלו בחיים והם מקבלים את כולם באהבה גדולה".

אחותי // אחותה הקטנה, בת ה־24, נהרזה בתאונת דרכים לפני שלוש שנים. "אחותי הקטנה, אורה יפה טלי, שתמיד הייתה נחשבת בעינינו לילדה המושלמת של המשפחה, הייתה אכפתית ועזרה לכל מי שצריך בחיור. איזה אובדן קשה. הגעגועים אליה גדולים".

אינתיפאדה // ביסודי ובחטיבת הביניים למדה בבית הספר חורב בירושלים. באותן שנים פרצה האינתיפאדה השנייה והדבר השפיע עליה עמוקות. "פיגוע דרך פיגוע. הייתה אווירה קשה. כל יום היו תמונות של חלקי יהודים על הכביש. חששנו לנסוע באוטובוס כי אולי לא נחזור הביתה".

מכון // "אחד האירועים שהשפיעו עליי היה פיגוע שהתרחש בערב פורים בשנת 2000. למחרת היה אמור להיערך שוק פורים באולפנה. הייתה התלבטות עם הצוות החינוכי האם לבטל את האירועים המתוכננים והוחלט שהניצחון על המחבלים יהיה להמשיך את החיים, אז קראנו פרק תהילים והאירוע התקיים כמתוכנן".

ההתפכחות // "השתתפתי באירוע, וכשחזרתי הביתה אמרתי לעצמי: 'הרגע נרצחו יהודים, למה לא יצאנו לחובות? למה לא הפכנו שולחנות? אנחנו עדיין בגלות, שניצחון מבחינתנו הוא רק להמשיך לשרוד?'. התפרקתי. הבנתי שעולם המבוגרים כנראה חלש ועייף ממאבקים. אני לא שופטת את אנשי החינוך בזמנו, אבל מבחינתי זאת הייתה נקודת שבר".

מחפשת // מאותו יום נשאבה לחיפוש משמעות. "חיפשתי מישור שיהיה אכפת לו שיהודים נרצחים והוא מאמין שאי אפשר לשתוק על זה". אז התגלגל לידיה עלון של הרב בנימין כהנא ה"ד בשם 'דרכה של תורה'. 'קראתי אותו בשקיקה מתחילתו ועד סופו וגיליתי אידאולוגיה שלא משלימה עם מציאות כזאת. אמרתי: אלו האנשים שאני רוצה להיות חלק מהם".

כהנא // שנה אחר כך הצטרפה לתנועת נוער כהנא ונכחה לראשונה באזכרתו השנתית של הרב מאיר כהנא ה"ד. "ההורים שלי הבינו שזה בנפשי וכיבדו את הבחירה שלי, אבל ביקשו שאשמור על עצמי ולא אעשה שטויות".

לומדת // "התחלתי לקרוא את כתבי הרב כהנא ובעיקר את ספרו 'אור הרעיון'. זה ספר שמדבר על איך יהודי צריך להתנהל בעולם. ספר עצום ורב שחייד לי דברים, גיליתי בו המון חוכמה, המון דיוק והמון ביטחון".

איילה בן גביר

35

נשואה לחבר הכנסת והשר המיועד
איתמר בן גביר ואם לשישה

תושבת גבעת האבות

מורה ללשון וחברה
במנהלת הר הבית

אותי בחדרון קטן עם דלת ברזל כבדה".

נפגשים // באותם ימים איתמר בן גביר היה רכז נוער כהנא. "הוא שמע שנעצרתי, בא עם עורך דין לחתום על ערבות והצליח לשחרר אותי. עד אז הכרתי את איתמר מרחוק כרכז נוער, אבל אחרי שהשתחררתי התחלנו לדבר והכרנו יותר". חצי שנה אחר כך הם עמדו מתחת לחופה.

פער // פער השנים ביניהם הוא כמעט 11 שנים. "אם זה היה שידוך סטנדרטי סביר להניח שזה לא היה קורה, אבל כשאתה מכיר את הבן־אדם בהיכרות אישית - הגיל הוא לא אישיו בשום צורה".

החצי השני // עורך הדין וחבר הכנסת איתמר בן גביר (46), יושב ראש עוצמה יהודית והשר לביטחון לאומי המיועד. "איתמר הוא החבר הכי טוב שלי, בן זוג נפלא, הוא הכול בשבילי. אני אוהבת אותו אהבת נפש ומתפללת שיצליח בשבילי ובשביל כל עם ישראל".

הנחת // שישה. שובאל־צדוק (17), הלל־שושנה (14), אמונה־אסתר (12), שירה־חדשה (10), דוד־ציון (8), והקטן אורי־צבי (4). "הם החיים. ילדים מתוקים ונפלאים ופשוט אור גדול".

חברון // כווג צעיר קבעו את ביתם בגבעת האבות, ומאז הם שם כבר 18 שנה. "אתה הולך בחברון ויכול לדמיין את אברהם אבינו צועד ממש כאן. זה חיבור פשוט וטבעי לארץ". ואין פחד? "זה תלוי בתקופות. באופן כללי לאנשים מבחוץ זה אולי נראה מפחיד, אבל בשבילנו זה הבית".

אקדמיה // סיימה תואר ראשון במדעי החברה במכללה החרדית לבנות בירושלים. "ממש לא תכננתי להיות מורה, אבל בזמן הלימודים עבדתי כמורה ממלאת מקום וגיליתי עולם מופלא. לכן למדתי תעודת הוראה במכללת הרצוג". בנוסף לכך היא בעלת תואר שני בלשון עברית מהאוניברסיטה העברית.

מורה בישראל // לאורך השנים לימדה באולפנת נווה חנה וכיום מורה ללשון ביישיבת נווה שמואל באפרת. "יש הרבה אתגר בחינוך והוראה כי היום המושגים שהתלמידים גדלים עליהם שונים משלנו, הכול הרבה יותר פתוח אבל גם יותר קרוב ומחבר".

בעל בפוליטיקה // "מדובר באחד המקצועות הכי קשים ומאתגרים שיש. איש ציבור חייב להאמין ברעיון ובמטרה, אחרת יהיה לו מאוד קשה. יש הרבה לחצים ומשלמים כל מיני מחירים. לנו למשל כמעט אין פרטיות. איתמר מאוים, אז יש גם מאבטחים 24 שעות ביממה".

אדוני השר // "אנחנו כמשפחה משתדלים לגבות את איתמר ולתמוך בו כמה שאפשר, ועכשיו כשיהיה שר אפילו יותר. הגדולים שלנו מבינים את גודל האירוע ומשתדלים להיות מעורבים ולעזור במה שאפשר. הבן הבכור מתפעל את הטיקטוק של אבא שלו".

הפגישה // הוזמנה למפגש נשות ראשי הסיעות בקואליציה עם שרה נתניהו. "כשפרסמו את התמונות והיה מי ששרח לסמן בעיגול את האקדח ולהגדיל - הופתעתי. אני מסתובבת עם הנשק שלי כבר שבע שנים וזה לא שאני מחביאה

במגרש הביתי

בוקר טוב

קמה בסביבות שש בבוקר, "קפה מהיר עם איתמר לפני שהוא יוצא מהבית. עובדת כמורה ללשון או לומדת. אחר הצהריים עם הילדים ומהר מאוד מגיע חצות או קצת אחרי - ולמיטה".

השבת שלי

"נחת מכל השבוע. טיול חובה עם איתמר בכל מזג אוויר, קריאה ואורחים".

פלייליסט

שירים בעברית. "משירי ארץ ישראל דרך שירים חסידיים ועד עידן עמדי".

ציטוט לופט

דוד המלך. "הודה לקב"ה על הטוב ועל הקושי, למרות חיים מלאי טלטלות".

משאלה

"להקים עמותה שתשאיר בעולם מעט מהאור של אחותי ז'ל".

לפחית אותי

"לאבד אנשים קרובים".

כשאהיה צעירה

"להרחיב את המשפחה, וגם לעשות את שביל ישראל".

אותו בכיס, אבל כנראה שזה חלק מכללי המשחק החדשים כאשתו של מי שעומד להיות שר". ההחלטה לשאת נשק התקבלה בשנת 2015, בזמן אינתיפאדת הסכינים. "בכביש מתחת לבית שלנו דקרו יהודים. הבנתי שאני חייבת להגן עליי ועל המשפחה שלי".

מגינה // "בסופו של דבר הסערה העלתה את המודעות לכך שגשים יכולות להגן על עצמן. אבל זה גם חשף את הצביעות של חלקים בשמאל שהם ליברלים ודוחפים נשים להרוס לעצמן את הבריאות ולהיכנס לטנקים - אבל בסוף כשאישה רוצה להישאר בחיים ולהגן על הילדים שלה, זה לא לגיטימי בעיניהם".

הר הבית // חברה במנהלת הר הבית. "הר הבית הוא המקום הקדוש ביותר לעם היהודי ותמיד ראיתי אותו ככזה. שנים אני עולה להר, אבל הקשר המשמעותי שלי אליו התחיל אחרי שאחותי הקטנה נפטרה, לפני כשלוש שנים. עליתי אחרי השלושים שלה להר, לחפש בתוך השבר הגדול קרבת אלוקים".

ההר הטוב הזה // מאז עולה להר בתדירות גבוהה יחסית. "העליות ברובן המוחלט רגועות ונעימות ומאפשרות להתפלל תפילה מהלב, כולל שמונה עשרה. אבל גם נחשפתי לדברים רבים שעוד חייבים לקדם בהר הטוב הזה. מתוך כך הצטרפתי כחברה למנהלת הר הבית שבה יש אנשים שמוסרים את הנפש על קידום ההר".

אם זה לא היה המסלול // "הייתי כנראה מדריכת טיולים".

מיחם הפלא

המיחם הטכנולוגי לשבת לחיים קלים ובטוחים יותר

UNIVERSE

מס. 1 באיכות ובביצועים

בטיחותי יותר

עוצמתי יותר

חסכוני יותר

קיים בגדלים: 8, 10, 13, 16, 20 ליטר

צריכת חשמל פחות משליש ממחממים רגילים

גוף פנימי ניוטטה איכותית מסוג 304

בטיחותי ביותר פיזור הגנה מפני טמפרטורה גבוהה והתחממות יתר

בידוד כפול 2.5 ס"מ, זפנות קרות ושמידה טובה של חום

ברז מטיב ומזיגה עוצמתית

העברה אוטומטית למצב שמירת חום

מתאים לשימוש עם גנרטור חסכוני בצריכת חשמל

נורלייט בע"מ יבוא ושיווק מוצרי חשמל. לפרטים *5419 www.universe.co.il

ידיעות ספרים מברכת את

סיון רהב־מאיר לרגל קבלת אות ספר זהב

לציון מכירות של יותר מ-20,000 עותקים מספרה "לגדול!" תוך פחות משלושה חודשים

תסיר דואר לעצור בזכות

דוקטור לנהמדות

עד כאן התיאור הגלובלי. אך למרות שמדינת ישראל כבר קפצה למיליון התשיעי - אנחנו עדיין מדינה קטנה, וצורכי הריבוי של העם היהודי נמצאים רק בראשית הדרך. למרות כל האיומים שהזכרתי לעיל, אצלנו עדיין אצה הדרך להרבות את עם ישראל, בהנחה שבשקלול התועלת והנוק כל תוספת של ילד יהודי משתלמת לעולם כולו. אנו גאים לתרום את חלקנו לפיצוץ האוכלוסין העולמי. אגב, מדינתנו ידועה כמספר אחת בעולם במספר טיפולי הפריזון לראש. למה אנחנו כל כך מתעקשים על ילדים? כי אנחנו עם סגולה, וכי נצטוונו במצוות פרו ורבו, וכי אנחנו דור של תקומה לאחר שואה, וכי המפה הדמוגרפית היא שתקבע את המפה הפוליטית, והעיקר - כי ילדים זה שמחה. זה המשכיות. זה אופטימיות.

"אמא, תודה שלא ויתרת עליי". ביום ההולדת של אחת הבנות הקטנות, שמקומה במניין הילדים הוא דו־ספרתי, בירכתי אותה, והוספתי עוד משפט: דעי לך, בתי, שמאוד מאוד חיכינו ללידה שלך. בניגוד למה שמקובל לחשוב, הרי במשפחות שלנו ככל שהמספר הסידורי עולה במניין הילדים - זהו סימן שההורים השקיעו מחשבה ותפילות והרבה רצון בהשגת ההיריון הזה. את הילד הראשון והשני וגם השלישי כולם רוצים, אבל אחר כך זה כבר עניין של בחירה. המשפחות הגדולות בציבור שלנו בחרו בכך, ולכן כל המחקרים הסוציולוגיים המצביעים על קורלציה בין גודל המשפחה ובין נחשלות לא מתאימים לאוכלוסייה הזאת כלל. אחרי שאמרתי מה שאמרתי, הילדה שלי העירה הערה שמתאימה רק למי שאמה גינקולוגית: אמא, אני יודעת שזה בכלל לא מובן מאליו שילדת אותי כשהיית בת ארבעים. לקחת על עצמך סיכונים. תודה רבה שלא ויתרת עליי... בדרך כלל ילדים אינם פנויים לראות את ההשקעה הבלתי נגמרת של ההורים בהם, להעריך אותה ולהודות עליה, וכשהם גדלים והופכים להורים בעצמם הם עסוקים בחסד של גידול ילדים משלהם, ופחות פנויים להוקיר תודה ולהחזיר משהו מהחסד שההורים העניקו להם. אפשר להתנחם בזה שההוקרה שלהם היא עצם העובדה שגם הם בחרו להיות הורים למשפחות ברוכות ילדים.

ההשקעה הבלתי־נגמרת בילדים אפשרית גם מפני שכל תינוק הוא בעיני אמו יחיד ומיוחד, גם אם הוא השנים־עשר במשפחה. זה נובע לא רק מפני שה' נתן לכל תינוק חן מתוק במיוחד, אלא גם מפני שהילד הזה שנכנס עכשיו למשפחה הוא פלא, נס שחי ובוכה ומחייך מול העיניים, שבמודע ובלא מודע הוריו רואים בו את החלק שלהם בבניין העולם בשיתוף עם ריבונו של עולם. ראוי היה שהמדינה תעזור למשפחות שיוולדות יותר. למשל בפינלנד מקובל שהאם או האב לוקחים לאחר הלידה חופשה של 14 חודשים - בתשלום, כמובן. אבל זה לא נגמר שם. אחר כך הם מקבלים קצבה לשמירה על הילד בבית במימון המדינה על פי קריטריונים שונים. ילדים זה עניין משתלם.

דבק אפוקסי לתינוקות. באחד הימים נכנסה למרפאתי אישה קטנטונת, ולצידה עגלה גדולת ממדים ובה תינוקות יפהפיים. היולדת לא הצליחה לנתק את המבט מהתינוקות שלה. הצעתי שהתינוקות תישאר לכמה דקות בהשגחתן של המזכירות, כדי שאוכל לבדוק את היולדת בלי הסחות הדעת של הגברת הצייצנית שלצידה. "אבל דוקטור, איך אשאיר אותה לי-יד?" היא השיבה במבט מבוהל. דבק אפוקסי, אמרנו? ●

במחקר הראשון התבקשו הנבדקים לקנות כוס קפה וחלקם הונחו לשוחח עם המוכרת. הנבדקים התבקשו לדרג אחרי שיחה עם זר עד כמה הזר־לשעבר חיבב אותם. מתברר שהזרים חיבבו אותם בעקבות השיחה הרבה יותר מכפי שהם האמינו. אנשים מפחדים להיות נודניקים, ולא מעריכים כמה שמחה מביאה שיחה כזאת לצד השני

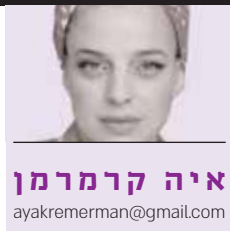
מינגלינג בפגייה. בראשית דרכי כרופאה מתמחה עבדתי כחצי שנה במחלקת תינוקות ובפגייה. יש לי רושם שהירידה בשמיעה שלי התחילה אז, כשעשרות עוללים פצחו יחד בקול תרועה שלא היה מבטיח תזמורת פילהרמונית. הם עושים מינגלינג נפלא זה עם זה, מעבירים חוויות מבטן ומלידה, וצפיפות האוכלוסין בתינוקות בארץ רק הולכת וגדלה. מזל שיש גם יולדות שבוחרות בביות. למרות הצורך במנוחה, היולדת הטרייה מבקשת להיצמד לתינוק בדבק אפוקסי. היא חולת אהבה.

אבל נחזור לנושא הרעש ולמינגלינג אנושי. אחת מאחיותי הצדיקות נוהגת בכל נסיעה שלה ברכבת ישראל מאזור חיפה למרכז הארץ לדוג אנשים קשישים, לשבת לידם ולהקשיב לסיפור חייהם. היא אומרת שזה מרתק ומספק מאוד. מסתבר שיש עוד נשים עם תחביב דומה. אחת מהן כתבה מאמר ובו היא מספרת שהיא חולמת לייסד קרון ייחודי לדיבור ברכבת ישראל. היא אוהבת גם לשרבט תמונות פרופילים של הנוסעים ברכבת, לשמחת הסובבים. קוראים לזה נחמדות.

ד"ר גיליאן סנדסטרום היא מרצה ל"פסיכולוגיה של הנחמדות" באוניברסיטת סאסקס באנגליה, ועומדת בראש 'המרכז לחקר הנחמדות'. היא התחילה את דרכה בכתיבת עבודת דוקטורט ב"מעבדת השמחה" באוניברסיטת קולומביה על התועלות הסמויות שבשיחות עם זרים. איך הכול התחיל? במהלך לימודיה באוניברסיטה היא הייתה משוחחת מדי יום עם מוכרת הנקניקיות, וזה הסב לה ולמוכרת הנאה רבה. כך היא החליטה להפוך את הנושא הזה למושא המחקר שלה. במחקר הראשון היא ביקשה מהנבדקים לקנות כוס קפה. חלק מהם הונחו לשוחח עם המוכרת, וחלקם הונחו שלא לפתח שיחות. הנבדקים שפתחו בשיחה הרגישו טוב יותר באופן משמעותי, גם אם השיחות היו קצרצרות. הנבדקים התבקשו לדרג אחרי שיחה עם זר עד כמה הזר־לשעבר חיבב אותם. מתברר שהזרים חיבבו אותם בעקבות השיחה הרבה יותר מכפי שהם האמינו. אנשים מפחדים להיות נודניקים, ולא מעריכים כמה שמחה מביאה שיחה כזאת לצד השני. בקיצור, כל המרבה בשיחה, במינגלינג, באהבת האדם - הרי זה משובח.

ילדים זה רעש, אבל גם אופטימיות. אומנם מהצד השני קיים מושג שנקרא "זיהום רעשי". בשנים האחרונות, עם התפתחות המודעות לאקולוגיה, נוספו חוקים ותקנות כדי להגביל את הרעש במקומות עבודה ובמקומות בילוי וגם ברשות הרבים. גידול האוכלוסייה מביא עימו גם נזקי רעש, כאשר העולם חצה לאחרונה את רף השמונה מיליארד איש והצפיפות בלתי נמנעת. כל זה באדיבות המדע, הרפואה והתעשייה שהשפיעו על אורח החיים, על הארכת תוחלת החיים ובעיקר הורידו את התמותה הסב־לידית.

יש מדינות שבהן חוקקו חוקים להאטת הילודה. ישנם חוקרים רבים המייחסים לגידול האוכלוסין בעולם השלכות אפוקליפטיות שיבואו לידי ביטוי ברעב כבד, קריסת מערכות אורבניות ומגפות. יש חוקרים שמסבירים שאנחנו פולשים לאזורי טבע לא מיושבים שבהם מצויות חיות בר נושאות מחלות וזיהומים. השחתת הקרקע כתוצאה מכריתת יערות כדי לפנות מקום לחקלאות נמשכת, והמרעה הדרוש לצריכת בשר מצד אחד ולפיתוח הקרקע למגורים ותעשייה מצד שני תורמים הן לזיהום האוויר והן לזיהום המים.

איה קרמרמן
ayakremerman@gmail.com

ספרו לי עוד על כפייה

אבירי השוויון החילונים מונעים מנשים דתיות לייצר ולצרוך תרבות לפי אמונתן, ולא מסוגלים לעכל שדתיים בוחרים בחופשיות גמורה את המגבלות על חייהם. בינתיים, שומרי המצוות סובלים מכפייה חילונית במרחב הציבורי

צילום: אביר שחר

אחד לא כופה עליי לעבוד את ה', שמתוך צלילות הדעת אני בוחרת לכסות את ראשי, את ברכיי ואת מרפקיי. זאת לאחר לימוד, הבנה והעמקה במשמעות הבחירה שלי. ישנו חוסר הבנה ציבורי שאין אדם שיכול לכפות על אדם אחר אמונה או הליכה בדרך ה'. כפייה דתית לא מתרחשת במגזר הדתי שחופשי לבחור ובוחר בכל יום מחדש בתורת ה'. בואו נאמר את האמת: מדינת ישראל, מבחינה סטטיסטית-דמוגרפית, היא מדינה שרוב אזרחיה מוגדרים חילונים. לא חילונים שדוגלים בדריסת ערכי היהדות, פירור מערך הכשרות או טולרנטיות לאנשים שמבזים תפילין בעזרת אבריהם המוצנעים. אבל חילונים מספיק להבין שכולנו חיים בחברה חופשית לבחור את מידת הדתיות שלנו או כלל לא. בפעם האחרונה שבדקתי, מדינת ישראל אינה נסגרת ל-25 שעות בזמן הדלקת נרות ואפילו משחקים בה כדורגל בשבת. אנחנו חיים במדינה שהתקשורת, מוסדות האומנות, המוסדות האקדמיים והפוליטיקה החילוניים נותנים בה את הטון.

אם מדברים פה על כפייה, זה הזמן לומר: יש פה כפייה חילונית מובהקת. כשאני נוסעת באילון ומכל בניין קופצת עליי בחורה בבגד ים, או כשאני הולכת ברחוב וגבר עושה ג'וגינג, ומשום מה הוא בוחר לעשות זאת בלי חולצה, המרחב הציבורי החילוני כופה את העירום שלו עליי. לי אישית זה צורם. כן כן, גם אני הייתי שם. כמו אותה בחורה בבגד הים, באמונה שזה הגוף שלי וזכותי לעשות בו מה שבא לי. היא חיה במדינה עם בחירה חופשית, נכון? אבל באותה נשימה היא צריכה לדעת שהבחירה שלה ללכת בעירום חלקי כופה עליי התמודדות. כשנשים דתיות מודרות מלימודים גבוהים כי ארגונים פמיניסטיים צועקים אפליה ולא מאפשרים להן ללמוד בסביבה המתאימה לאורח חייהן - זו אפליה וכפייה חילונית. שלא יהיו צבועים ויגידו שהם עושים את זה בשם הקדמה והשוויון. שלא יצעקו שהדת אוהזת במושכות ואינה מאפשרת לנשים דתיות להתקדם. במעשיהם הבלעדיים הם אחראים לאי מתן הזדמנות שווה.

שוויון הוא לתת זכות שווה לאנשים ולערכים שלא תואמים את הערכים שלהם. זה להתאים אפשרויות לימודים, עבודה וקידום למי שהאמונה שלהם שונה ומתנגשת בשלכם. חוסר הגמישות בשם ערכים נעלים הוא כפייה חילונית למהדרין. כשילדים חרדים לומדים בתנאים פיזיים שלא היו מביישים כלובי תרנגולות בגלל שהם בחרו בדרך התורה ללא לימודי ליבה - יש פה אפליה וכפייה חילונית שתאפשר שחרור תקציבים רק בתנאי שילמדו את מה שהעולם החילוני מעריך כידע. כמובן שכל מה שנחשב כידע יהודי לא נספר כידע, אלא כתוכן מיותר שאבד עליו הכלל.

להיזהר מדורסנות

האמת, אני יכולה להבין את החשש שלהם. בלי קשר לכפייה דתית, כל סוג של כפייה הוא דבר בעייתי. אף מעשה שהוא השלטת רצון האחר עליי לא צריך לרדת לנו בגרון בקלות ויש לבחון לעומק אותו ואת השלכותיו. לכן עלינו, אנשי ה', ועל הנציגים שלנו לבחון היטב את צעדינו ואת מערך ההסברה שלנו, כדי שהרצון שלנו לחיות חיי תורה ומצוות לא ייראה בעיני הצד השני ככיפוף ידיים דורסני.

"בואי ונרקוד / ניתן ידיים / נשחרר / גוף אדמה ונשמה שמיים / לב פועם בי עד / מוסיף אור וחום / למדורה / בואי ונרקוד / עד כלות המחשבה". מילים ולחן: רוחמה בן יוסף. ביצוע: דין דין אביב. בקרוב, בעזרת השם, במרכז ענב עם שרון רוטר, תל אביב. ●

"מרכז ענב לתרבות בתל אביב לא מוכן להשכיר לדין דין ולי את המקום, אפילו אם לא נפרסם את המופע שלנו בתוכנייה או באתר שלהם. הוא מונע מאיתנו את האפשרות להופיע בפני נשות תל אביב הדתיות והחרדיות, שהן חלק בלתי נפרד מהעיר ומשלמות מיסים כמו כל אחת אחרת, אך להן אין אפשרות ליהנות מפעילויות בהפרדה כפי אמונתן. בשם הרצון לשוויון וליברליזם אנחנו מופלות ונמנעת ממנו האפשרות לפרנסה בתחום שלנו". הודעה אישית ששרון רוטר הרשתה לי לשתף.

והנה שוב מרימה לה את הראש האפליה החילונית ובפעם המי יודע כמה, כבר הפסקנו לספור, בנושא אירועי התרבות בהפרדה מלאה, או ליתר דיוק לנשים בלבד. מרכז התרבות ענב השייך לעיריית תל אביב אינו מוכן להשכיר אולם לדין דין אביב ולשרון רוטר, שתי זמרות מצליחות. מי שלא מכיר אותן, שתיהן זכו לתהילה והצלחה כזמרות חילוניות, אבל מה לעשות, רחמנא ליעלן, נפלו לתשובה. בהתאם לאמונתן ולהליכה הבלתי מתפשרת בדרך ההלכה היהודית, הן מעוניינות לפתוח קופה לערב שירים לנשים בלבד. לא, נזעקים בעיר הפלורליסטית. אנחנו מקבלים את כולם חוץ מאת הנשים הדתיות שמעוניינות לצרוך תרבות לפי ההלכה. אם הן רוצות לעמוד בצד בשמחת תורה בבית הכנסת, שיבושם להן. אבל לרקוד לצלילי "ארוץ אליך" בסביבה שאינה תואמת את תקנות העזר העירוניות? עד כאן. כפייה דתית! (כותרת צבעונית תמיד, לא?) ישנו מדרון תלול של המרחב הציבורי: יום אחד זה מרכז ענב, וביום שאחריו עוד ירצו מדרכה משלהן! ואנחנו תמהים: איך הקורקינטים ידרסו בחופשיות עובדי אורח ללא הבדל דת, גזע ומין? לא נוכל לתת לזה יד.

ילדים חרדים בכלובי תרנגולות

זוכרים את הרגע הזה, לפני שנים רבות, או לפחות כך זה נדמה, שבו הודיעו על תוצאות הבחירות? מאותו רגע התקשורת הכללית מפמפמת לקהלה השבוי שרק צרות הולכות להיות פה. כאילו עד עכשיו היינו יכולים להגדיר את החיים בישראל כרגועים ומתונים. למרות שהעם אמר את דברו די בברור, הצד שעבר לאופוזיציה הביע זעזוע עמוק מהרצון של רובנו לחיות במדינה שמעריכה ומקדשת, או לכל הפחות לא דורסת ברגל גסה, את החלק היהודי שבה. אמרתי את זה במספיק פוליטיקלי קורקט? בין אם זה בתקשורת, בין אם זה בשיחות פרטיות, לכולם יש פחד קיצוני מדבר אחד: היום שבו תקום פה מדינת שריעה קיצונית. הפחד, שהוא בסך הכול הגיוני, שכל מגישת טלוויזיה תחויב בשבטים. החשש שמא על ילדיהם, רכי הנשמה ומסתערי הטיקטוק, תהיה חובת שתילת אמנון ותמר במסגרת לימודי הליבה היהודיים. כפייה! נזעקים כולם. כפייה דתית שתשיב אותנו אלפי שנים לאחור, עת נשים נדחקו לחלקן האחורי של הגמל ולא הורשו ללמוד קרוא וכתוב.

נשים לרגע בצד את הסטיגמות שמפומפמות על ידי התקשורת השכם וערב על אנשי הכיפות ועובדי ה'. נשים לרגע בצד את העובדה (הברורה מאליה) שלאישה שומרת תורה ומצוות יש את זכות הבחירה לבחור בכל בוקר מחדש כל אספקט בחייה. אם לשתות קפה או תה. אם לצאת לעבוד או להיות אמא במשרה מלאה. אם זה נכון להוסיף ילד למשפחה. אם אני מוכנה לרדת ברמת החיים כדי שבעלי ילמד תורה, בעודי מבינה את ההשלכות של הבחירה הזאת על חיי וחיי משפחתי, או אפילו אם זה להתחבר אל ה' על ידי תפילה. בכל הבחירות אנחנו בעלות השליטה, אין פה ולו ניצוץ כפייה באופק.

ישנו חוסר מסוגלות של קהל מסוים להכיל את העובדה שאף

פעמיים כי טוב!

**גם אכלוס קרוב
וגם 80,000 ₪ הנחה**

ל-8 דירות בלבד

**אכלוס
קרוב**

צילום: איגל איי

דירת 5 חד'

1,515,000 ₪
החל מ-

6,5 חד' ודופלקסים מרווחים

תוקף 14.12.22